

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVIE ROSE

CLAIMED
BY THE
MOBSTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAFYA BABASI TARAFINDAN

EVIE ROSE

Copyright © 2023 by Evie Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu hikaye bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kapak: © 2023 Evie Rose. Deposit Photos lisansı altındaki görseller. ✿

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

ABOUT

Eski erkek arkadaşımın babasına aşığım: benim iki katım yaşında tehlikeli ve güçlü bir mafia patronu.

O beni kurtardı.

Geceyi geçirecek bir yer arıyordum ve sağanak yağmur altında kapısına Bay Crosse beni içeri aldı. Altı ay boyunca bu örüntüyü tekrarladık, aramızdaki çekim parıldıyordu, sıcak ve yanlış.

Beni kaçırdı.

Evde yalnız bir gecede, bir iğnenin batmasıyla uyanıyorum. Hatırladığım son şey Bay Crosse'un saldırganı vurduğu ve beni kucağına aldığı. Kendime geldiğimde

Onunla yatak odasında kapana kısıldım ve... Oh, toprak beni yuttu... Sanırım baygınken aşkımı itiraf ettim. Şimdi eski sevgilimin babası gitmeme izin vermiyor.

Mafya tarafından talep edilen tatlı ve baharatlı bir yaş farkı Saplantılı bir milyarder mafya patronu ve sahip olmaması gereken ama karşı koyamadığı kızın başrolde olduğu aşk romanı.

CONTENT NOTES

Bu içerik notları, okuyucuların isterlerse kendilerini bilgilendirebilmeleri için hazırlanmıştır. Bunlar film sınıflandırma notlarına dayanmaktadır. Bazı okuyucular bunları 'spoiler' olarak değerlendirebilir.

- Kötü dil: sık
- Seks: müstehcen konuşmalar içeren tamamen
- açıklanmış seks sahneleri Şiddet: sayfa içi ve dışı
- Diğer: yan karakterlerin ölümü, ölüm tehdidi, şüpheli rıza, kaçırma, uyuşturucu, kaba seks, yaş farkı, eski erkek arkadaşın babası, üreme

CONTENTS

1. [Anwyn](#)
2. [Benedict](#)
3. [Anwyn](#)
4. [Benedict](#)
5. [Anwyn](#)
6. [Benedict](#)
7. [Anwyn](#)
8. [Benedict](#)
9. [Anwyn](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkürler](#)

[Instalove by Evie Rose](#)

[Eve Pendle adıyla yazan Evie Rose'dan Çağdaş Romantik](#)

ANWYN

Karanlık ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmura rağmen, heybetli Londra konağının merdivenlerini tırmanmadan önce tereddüt ediyorum. Sokak lambalarının turuncu ışıltısı, parlak siyah asfalt ve etrafımda titreşen alçak karanlık gökyüzü ile seçeneklerimi tekrar gözden geçiriyorum. Kendimi eski erkek arkadaşımın babasının merhametine bırakmaktan daha iyi bir alternatif arıyorum çaresizce.

Soğuk su ayak parmaklarımın arasından sızıyor ve beynimi sislendiriyor. Bay Crosse bana karşı her zaman nazikti. Oğlunun daha iri, daha huysuz, daha korkutucu bir versiyonu. Cömertti de, Tom'u bana hediyeler vermesi için cesaretlendirir ve istediğim zaman buraya gelebileceğimi söylerdi. Tom'un misafiri olarak demek istedi sanırım.

Bu ifadeyi bu gece test edeceğim.

Başka kime sorabilirim ki? Londra'da kilometrelerce yürüdüm ve gururu göze alamam. Basamakları tırmanıp zile basıyorum, bir rüzgâr kapüşonumu kapmaya çalışıp yüzüme yapıştırmayı başarırken biraz büzülüyorum. Ugh. Londra'da Aralık ayı berbattır.

Kapı açıldığında, hazırladığım konuşmayı hazırladım. Bay Crosse'u nasıl tanıdığım hakkında.

Oğlum Tom ve lütfen Bay Crosse'a burada olduğumu ve neden bu gece için bir yatak şeklinde yardımına ihtiyacım olduğunu bildirsinler.

"Bayan Kendrick." Sarı ışığın çerçevelediği Bay Crosse tüm kapı aralığını kaplıyor ve boğazım kuruyor. Dudaklarım birbirine yapıştı. Özenle hazırlanmış konuşma dilimi kesiyor.

Beni hatırlıyor. Su geçirmez bir palto içinde boğulmuş bir fare olarak bile kim olduğumu biliyor mu?

Gözlerimin onun devasa, gölgeli varlığından, birçok kez gördüğüm bir adama alışması bir saniye alıyor.

Ama hiçbiri böyle değildi. Daha önce yakışıklı olduğunu görmüştüm ama sadece soyut bir şekilde. Onu istemedim. Çekirdeğim karıncalanmadı. Her nasılsa, Bay Crosse'un çiğ cinselliğini özlemiştim.

Boynundan çözülmüş ve dirseklerine kadar kıvrılmış güvercin grisi bir gömlek giymiş, kaslı ön kollarını ve siyah saçlarını ortaya çıkarıyor. Ama yüzü. Ne kadar yakışıklı olduğunu, kirli sakalı, sert çene çizgisi ve sert burnuyla ne kadar agresif bir erkeksi olduğunu nasıl görmedim bilmiyorum. O etraftayken nasıl nefes alıyordum? Sanırım o sadece erkek arkadaşımın babasıydı.

Ama artık değil.

Geride duruyor, sessizce beni içeri davet ediyor. Onu eve kadar takip ediyorum. Tom ve ben okulu bırakıp üniversiteye gittiğimizden beri, iki yıldır buraya gelmemiştim. Ayrıldığımız ilk dönemde benden ayrılmıştı. Hâlâ arkadaşız. Sadece arkadaşlık, gerçekten. Doğru düzgün öpüşmedik bile. Ben denedim ama Tom bana sadece sarıldı ve öpücük attı. Sanırım bir kız arkadaşın sembolünü ve bir arkadaşın gerçekliğini seviyordu.

Crosse evi hatırladığım kadarıyla sade ve geleneksel bir lüks. Krem ve mavi renklerde kalın duvar kâğıtları, karmaşık yaprak, çiçek ve kuş desenleri. Ve ben burada, ucuz su geçirmez kıyafetim ve kalçalarımı ıslatan yoga pantolonumla duruyorum.

Öldür beni şimdi.

"Özür dilerim." Geri çekildim, ön paspasa damladım.

Bay Crosse beni içeri aldı, sırlıklam olmuş kanvas ayakkabılarımdan kapüşonuma, yürürken at kuyruğundan çıkan bej rengi saç tellerimi örten kapüşonuma kadar geniş bir bakış attı.

"Tom burada değil."

"Biliyorum," diye mutsuzca fısıldadım. Öyle olsaydı ona mesaj atardım ama son zamanlarda iletişimimiz koptu. Artık benimle konuşamayacak kadar meşgul.

Bay Crosse'un bakışlarını Tom'a çevirdiği gri gözlerde hoşnutsuzluk bulmayı umarak karşılıyorum ama hayır. Öyle değil. Sadece merak uyandıran yoğun bir ifade.

Her yere su döküyorum. Gelmemeliydim, utanç verici bir hataydı. "Ben giderim-"

"En iyisi seni şu ıslak giysilerden kurtarmak," diye araya giriyor ve uzanıp su geçirmez giysimin fermuarını indiriyor.

Nefesim boğazımda tıkanıyor.

Bir şey yok. Sadece paltomu çözüyor ama muz gibi soyuluyorum. Yakamı kavrayıp yavaşça kaldırırken, açıkta ve yanaklarım ısınıyor.

Bana dokunmadı. Sırlıklam olmuş giysimi çıkarmama yardım ederken son derece saygılı ve uygun davranıyor. Oğluyla çıkmış, yarı yaşında, tecrübesiz bir kızla ilgilenmiyor. Garip davranan benim. Vücudum aniden kabarcıklandı. Rafta hareketsiz ve donuk bir şekilde duran, sonra Bay Crosse'un kapağını açtığını gören bir gazoz şişesiyim. Her yerde bir his var. Bay Crosse'un gözleri üzerimde gezinirken küçük çıtırtılar, tenimdeki giysilerimin farkındalık patlamaları.

Islak yoga pantolonu erotik değildir. Değildir. Sadece nesnel olarak. Ama Bay Crosse ceketimi omuzlarımdan indirirken amım fizik kurallarına meydan okuyor ve ısınıyor. Yırtık pırtık giysi asılırken ben öyle şaşkın ve tahrik olmuş bir halde izliyorum ki, kalçalarımı birbirine bastırmaktan başka bir şey söyleyemiyor ya da yapamıyorum.

"Gel." Dönüp uzaklaşıyor ve ben de ona yetişmek için koşturuyorum. Evin içinde kıvrıla kıvrıla daha önce hiç girmedığım bir odaya giriyoruz. Burası rahat bir kütüphane ve ben nefesimi zor tutuyorum. Duvarlar koyu ahşap kitap raflarıyla kaplı ve bir masada eski haritalar açılmış. Büyük bir şöminede alevler titriyor ve her iki tarafa iki pelüş sandalye yerleştirilmiş. Bay Crosse bir sandalyeyi işaret ediyor ve iri gövdesini diğerine katlıyor, yan masadan bir bardak kehribar rengi sıvı alıyor ve düşünceli bir şekilde çeviriyor.

Koltuğa gömülüyorum ve neden onun evine geldiğime dair açıklamama başlamak için çabalıyorum. Ama ortaya tutarlı bir hikâye yerine, "Bu gece kalacak bir yere ihtiyacım var." cümlesi çıkıyor.

Bay Crosse yavaşça başını sallar ve içkisinden bir yudum almaya gider. Viski mi? Ama bardak dudaklarına değince duruyor, tekrar indiriyor ve sertçe yutkunuyor. Eliyle o kalın bardağı kavriyor - eminim kristaldir - sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Bir oyuncak gibi. Ama kaldırırsam sağlam olacağını görebiliyorum.

Onun elleri tarafından dokunulmak nasıl bir şey olurdu? Çok güçlü ve büyük.

"Ne olduğunu sormamın sakıncası var mı?" Sesi sakın bir gümbürtü ve bunu bir soru olarak ifade etse de değil. Bu bir emir.

Sanırım iki kez sormak zorunda kalmamaya alışmış.

Bay Crosse çok önemli biri. Taşralı bir kız olduğum için Tom'la çıkarken Londra mafyaları hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bana babasının Westminster'ın kralı olduğunu söylediğinde alay ettim. Çok saçmaydı.

Göründüğü kadarıyla saçma değil. Mafya takıntılı ev arkadaşlarım Londra mafyalarının en etkilisi olan Westminster'a bayılıyor ve Bratva hakkında kıkırdıyorlardı. Ben bile dedikodu dergilerinde mafya babalarının fotoğraflarını gördüm. Ve eğer Benedict Crosse'un olduğu fotoğraflara biraz daha uzun baksaydım... Ben sadece insanım, tamam mı? Bir bakireyim, saksı bitkisi değil.

Ve eğer herhangi bir seçeneğim olsaydı, kelimenin tam anlamıyla başka bir yerde olurum.

Gerçek şu ki, bu şehirde tanıdığım tek kişi hâlâ o. Lüks bir yatılı okulda burslu öğrenci olarak geçirdiğim bir ömrün beni üniversiteye hazırladığını sanmışım ama öyle olmadı.

Utangaç biriyim sanırım. Nasıl arkadaş edineceğimi bilmiyorum ve ailem yok. En azından beni isteyen bir aile yok. Teyzem ve amcam beni yatılı okula gönderecek kadar mutluydular ve onları görmem için hiçbir zaman iyi bir zaman olmadı, bu yüzden tatillerde de orada kaldım. Ta ki Tom bana kız arkadaşı olmamı teklif edene ve sonunda gidecek bir yerim olana kadar. Londra'da olmanın beni daha dışa dönük olmaya zorlayacağını düşünmüştüm ama her şey çok pahalı. Bir kafede vardiyalı çalışıp, ders çalışmaktan başka bir şey yapmadan yatağa düşmek zorunda kalıyorum.

"Bu gece biraz uyumam lazım. Uyumazsam bursumu kaybedeceğim."

Hiçbir şey söylemiyor ve aşırı sabrı büyük siyah harflerle yazılıyor. BAY CROSSE BEKLIYOR.

Kendime lanet ediyorum. Her şeyi mantıklı bir şekilde çözmüştüm ama onu görünce aklım başımdan gitti. "Beş kızla bir öğrenci evini paylaşıyorum. Whitechapel'da ve gerçekten ucuz."

Hayır. Hala bir anlam ifade etmiyor.

"Beş. Ve şu anda, en yakın arkadaşlarımdan yaklaşık kırk kişi ve hayatımda hiç görmediğim kadar çok votka şişesi."

Büyük bir Pazar gecesi partisi olduğunu ilk kez saat sekizde müziğin sesi açıldığında duydum. İki saat sonra saçımı başımı yolmaya hazırdım. Artık müziği kısımlarını istemenin bir anlamı olmadığını biliyorum.

"Durdurmaya çalıştım ama..." O evde kimse beni dinlemiyor. Müziği kapattığımda dirsekle yolumdan çekildim ve bağırarak odadan çıktım. Polisi aradım ama bir şey yapamayacaklarını söylediler.

Dün gece de büyük bir parti verdiler ve eğer yarın iyi bir performans sergilemezsem bursumdan atılacağım ve böylece üniversiteye gitmem de sona erecek. İki yıllık çalışma ve öğrenci kredileri boşa gitti. Bu da demek oluyor ki

Hayalimdeki iş bitki genetikçisi olmak ve muhtemelen seksen yaşına kadar Lazy Bean kafesinde çalışıyor olacağım.

Biliyor musun, onunla gitmeliydim. Bay Crosse'un kibar şaşkın bakışından daha iyi olurdu.

Ya da biraz daha az kıyametvari bir seçenek olan bir otel odası tutmayı tercih edebilirdim. Ama bunu dün ve geçen Cumartesi yaptım ve maaş günü gelecek haftaya kadar değil. Borçtan ve başarısızlıktan, şiddetli Bay Crosse'tan ve bende uyandırdığı duygulardan daha çok korkuyorum.

Öyleyim.

Muhtemelen.

Korkunç bir gangster ya da değil, başka seçeneğim yok.

"Yarın sınavım var. Bu gece hiç uyumazsam kesinlikle kalırım."

"Mmm," diyor, çenesinde bir kas seğiriyor. "Size alternatif bir konaklama yeri bulacağım."

"Gerek yok," diye onu ikna etmek için acele ediyorum. Yeni bir ev tutmaya gücüm yetmez. Ev sahibi depozitomu ve bir yıllık kiramı alacak ve zaten yeterince meteliksizim. "Sadece bu gece için bir yere ihtiyacım var. Ev genelde iyidir."

Bana dik dik bakıyor. "Belli ki öyle değil."

"Partiler hariç," diye kabul ediyorum. Ve ev arkadaşlarımdan çoğu benden nefret ediyor. Ama lalalala, bu konuda bir şey yapamayacağım için bunu görmezden geleyim. Kira çok ucuz.

Kaşlarını çatıyor ve parmaklarını bardağının kenarında gezdiriyor.

Şanslı bardak.

Dudaklarımı yalıyorum ve kendime eski sevgilinin babasını arzulamanın çok çalışan ve bitki okuyarak başarılı bir kariyere sahip olan iyi kızların davranışı olmadığını hatırlatıyorum.

Dedikoducu makale Bay Crosse-Benedict Crosse diyordu ve açıkçası bu muhteşem adamı sadece ilk adı kadar samimi bir şey olarak düşünmeme izin veremem

-Kollarını göğsünde kavuşturup ateşe bakıyor. Bana bakıyor ve bir an için bunun bir

Hayranlık dolu bir bakış, spekülatif, evet, ama "onunla ne yapacağım" tarzında değil. Daha çok, "ona ne yapmak istemezdim" şeklinde.

Sonra kayboluyor ve kendini açıyor, benden çok daha uzun duruyor. Yaklaşıyor ve ağzım sulanıyor. O büyük ve başım kasıklarıyla aynı hizada. Yapabilirdim...

Kes , Anwyn. Seni asla böyle düşünmeyecek. Ama zihnim yine de müstehcen görüntülerden oluşan bir slayt gösterisi yapıyor, gerçek yerine kitaplara dayandıkları için bulanıklar.

"Şimdi seni yatak odana götüreceğim. Ve gelecekte, ne zaman

Ev arkadaşların parti veriyor, sen de buraya gel."

BENEDICT

Altı ay sonra

İşkenceyi hak ediyorum.

Beni yanlış anlamayın, güç peşinde koşarken pek çok kötü şey yaptım ve eminim cehennemde beni bekleyen bir çatı katı vardır. Emrettiğim her şiddetli ve acımasız eylem - artık ellerimi doğrudan kana bulama eğiliminde değilim, ama belli ki eskiden buluyordum - bu kıyafetin altında bedenimi kaplayan yaralar kadar ruhumu da işaretliyor. Halkımı güvende tutmak ve mafyayı Londra'da en önde tutmak için yaptığım tüm karanlık eylemler için kesinlikle yanmalıyım.

Ama kesinlikle, kesinlikle, bunu hak etmiyorum.

Anwyn ofisimin kapısında beklerken kafamı kaldırmadan önce bir an bekliyorum. Herkese Cumartesi öğleden sonra ile Pazar sabahı geç saatlere kadar çok büyük bir kriz olmadığı sürece rahatsız edilmemem konusunda kesin emir vermemişim gibi davranıyorum.

Gözlerini üzerimde hissediyorum ve bu buruk bir tatlılık. Anwyn bir melek. Benim için çok genç. Çok masum. Güzel ve komik ve oğlumun eski kız arkadaşı.

"Merhaba." Klavyemi itiyorum.

Çekingen bir şekilde gülümsüyor.

"Merhaba, Bay Crosse." "Benedict."

"Sana böyle hitap edemem." Daha önce onlarca kez yaptığı gibi başını hüzünle sallıyor.

Acaba beni uzak tutmak için bana Bay Crosse demesi gerektiğini biliyor mu? Bana gerçek ismimle hitap ederse, Anwyn'in bana yasak olmasının tüm nedenlerini unutmak çok kolay olabilir. Sadece gençliği ve oğlumla olan ilişkisi yüzünden değil. Hayır, yakın zamanda diğer mafyaların Londra üzerinde sahip olduğum mutlak gücü kullanmak için önemsendiğim herkesi kullanacaklarını zorla hatırladım.

Marco Brent'in Anwyn'e karşı zaafım olduğunu anladığına şüphe yok çünkü onun daha da genç bir gelini var. Çok dikkatli olmak diye bir şey yoktur, bu yüzden Anwyn'e karşı davranışlarımda daha ihtiyatlı olmak zorunda kaldım.

Ama ben onu istiyorum.

Bal sarısı saçlarının uçlarından pastel vernikli ayak parmaklarına kadar, asla doyamıyorum. Kısa kollu bir tişört giydiği bugünkü gibi şeftali ve krem rengi tenine bir göz attığımda, pembe ve hassas olduğu yerleri bulma ve ona kendini iyi hissettirme arzusuyla dolup taşıyorum.

Sanırım pek çok kişi Cumartesi gecesini benim kadar özliyordur. Rahatlamak için bir fırsat olarak görüldüğüne inanıyorum. Ama Anwyn yanımdayken hiç de rahatlatıcı olmuyor. Ofisimdeki kanepeye kıvrılmış kitap okurken beni baştan çıkarıyor. Onun yanımda olmaması ruhumu parçalıyor, ama varlığı sabrımı sınıyor. O gece onu kapının eşiğinde görene kadar kendime hakim olduğumu sanıyordum. Lanet olası egoist. Her hafta bir ipliğe tutunuyorum ve onu mahvetmemeyi başarıyorum. Onu mahvetmemeyi.

Oğlumun eski kız arkadaşı. Ona Anwyn'in evi gürültülü bir bok çukuru olduğu için buraya geldiğini söylediğimde bana teşekkür etti. Şaşırmış gibiydi ve ona selam söylememi istedi,

ve tatil için döndüğünde onu görecekti. Sanırım onu arkadaş olarak sevmesinin nedenini biliyorum, ama yine de. O bir -Ya da kız arkadaşı ve en iyi arkadaşıydı.

Öğrencilerin daha uzun dönemleri olmalı, tatiller çok uzun. Neyse ki Tom'un neredeyse tamamı için planları vardı, sadece yeni arkadaşlarıyla dağ tırmanışı gezileri arasında birkaç gün kalacaktı.

"Bugün partiye erken başladılar, ha?" Ofis sandalyemde arkama yaslanıyorum ve kapı aralığında Anwyn'i görüyorum. Bugün saçları açık, göğüslerinin küçük kabarıklığının üzerine düşüyor. Mavi gözlerinde bir parça endişe var ve alt dudağının pelüş pembesini kemiriyor.

Saat daha dört. Anwyn'in ziyaretleri haftadan haftaya ilerliyor.

"Senin için sakıncası yok, değil mi?" Bakışlarıma karşılık vermiyor, gözlerinin akı temkinli bir hayvan gibi parlıyor.

Yutkunuyorum, boğazım tozlanıyor ve onu içeri davet ediyorum. "Tabii ki hayır."

Onunla daha uzun zaman geçirmeyi seviyorum ve bundan nefret ediyorum. Kendimi daha uzun süre kontrol etmek zorunda kalmak en sevdiğim ceza.

"Siz işinizi bitirirken ben de yapacak bir şeyler getirdim." Sanki giriş biletleriymiş ve ben de onları inceleyecekmişim gibi kucağındaki kitapları gösteriyor.

Bir keresinde yapmıştım. Ağaçlarla ilgili ders kitaplarının arasında çiçekli kapağı olan tek bir ciltsiz kitap vardı. Tamamen zararsızdı ve ben de hemen yanından geçip giderdim.

Ama yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde kitabı geri alışı ve "Bu sadece bir roman" diye mırıldanışı hiç de masum değildi. Daha sonra kitabın ismine baktım ve öyle sıradan bir şey olmadığını gördüm.

Kız arkadaşım karşımda otururken saf ve katıksız bir müstehcenlik okuyordu. Kitapta yaşlı bir kahraman ve bakire bir kadın kahraman vardı. Bunu okuduğunu bilmek, o yanımdayken sürekli ereksiyon olmama yardımcı olmuyor.

Ben kendimin en büyük düşmanıyım.

Bütün bu öğleden sonrayı birlikte geçirme olayı benim kışkırtmamla oldu. İlk başta Anwyn saat ondan hemen önce geldi ve doğruca yatağına gitti. Onun benim çatım altında güvende olması güzeldi ama yeterli değildi. Sıcak çikolata önerdim ve mutfakta oturup içtik. Kısa süre sonra kütüphanede iki saat boyunca oturduk, bir yandan konuşurken bir yandan da ılık içeceklerimizi yudumladık. Bisküvileri hevesle kabul ettiğinde, yemek yiyip yemediğini sordum.

Öğle yemeğinden beri sadece bir şeyler atıştırdığını öğrendiğimde çok öfkelendiğimi söylemem yeterli. Ertesi hafta akşam yemeği için zamanında gelmesini talep etmemeliydim, bu çok ileri bir adımdı. Ama saat yedide geldi ve ilk seferinde hafif ve sıradan bir makarna yemeği, bir kadeh şarap -sadece bir kadeh- ve sonrasında kahve ve çikolatalarla üç yemeğe dönüştü.

"Daha fazla bitki genetiği mi?" Her zamanki yerine, masamın yanındaki deri koltuğa giderken soruyorum.

"Evet." Kucağında bir ders kitabı açıyor. Bugün porno okuyan kız yok ve rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyorum. Sıcak bir akşam ve üzerinde gözleriyle uyumlu mavi bir tişört ve bir çift kesik kot şort var.

O kadar sevimli ki avuçlarım kaşınıyor.

Onu gizlice izlerken faremi tıklayıp çalışıyormuş gibi yapıyorum. Anwyn'in burada olması beni rahatlatmanın yanı sıra tüm bedenimi yüksek alarm durumuna geçiren garip bir etkiye sahip. "Sınavın nasıl geçti?"

"Yüzde doksan iki aldım." Sanki bu yeterli olmayabilirmiş gibi temkinli bir şekilde söylüyor ama beni boğmak için o mavi gözlerini benimkilere dikeyor. "Sınıf birincisiyim."

Yarı yaşındaki bir kızıdan etkileneceğimi hiç düşünmemiştim ve güzel olduğu kadar inanılmaz derecede zeki olacağını da kesinlikle hayal etmemiştim.

"Aferin kızıma. Bunun için ne kadar çok çalıştığınla gurur duyuyorum."

Övgülerimin altında parlıyor, omuzları düşüyor ve kanepeye doğru kıvrılıyor, ayakkabılarını tekmeliyor ve

rahatlamak için ayaklarını altına aldı. "Teşekkürler."

Çok güzel. Bana sarılmasını çok isterdim.

Sanırım beni bir baba figürü olarak görüyor, onunla ilgileniyor ve çalışmalarını soruyorum. Hatta yeterince çalışmadığı için bir sınavda başarılı olamadığında onu biraz azarlıyorum. İçine düştüğümüz bu dinamik biraz Şeker Baba, biraz arkadaş, biraz da akıl hocası gibi.

Bunların hepsinden hoşlanıyorum. Keşke ekleyebilseydik, sevgilim.

Koca.

Akşam yemeğinden önceki zaman Anwyn tarafından başlatıldı ve giderek arttı. Eskiden yemekten hemen önce gelir, ona verdiğim anahtarla içeri girerdi. Yaklaşık iki ay önce Lambeth ile bir bölge sorununu çözmeye çalışıyordum ve ofisimden çıkamadım. Parmak ucunda içeri girdi ve ben işimi bitirirken onun da eğlenmesi gerektiğini mırıldandım. Cumartesi gününün yarısını birlikte geçirmeye böyle başladık.

O çalışıyor ve ben de bir saat boyunca bazı e-postaları temizliyorum - mafya patronları hala nasıl e-posta alabiliyor bilmiyorum. Daha önce cevapladığım soruları soran herkesi vurmalyım ama yapmıyorum çünkü Westminster'in yasalara saygılıymış gibi davranarak yaptığı işin meşru yönleri var. İnsanları öldüremeyiz; onları ortadan kaldırmak zorundayız.

İnkâr edilebilir. Westminster, mutlak güç ve zenginlikten ziyade saygınlık cilasıyla ilgilidir. Bu genç kadına duyduğum arzuyla hareket edemememin pek çok nedeninden biri de bu.

"Yemeğe hazır mısınız?" Kayda değer bir süre geçtikten sonra soruyorum. Anwyn hevesle başını sallıyor ve birden onu dizlerinin üzerinde başka bir şey yerken hayal ediyorum. Sikimi ağzına alıyor. Isı alevleniyor ve bu düşüncüyü masamda, bacaklarını açmış, kendi kişisel büfem olduğu görüntüsü izliyor. Onunla tıka basa doyarım.

Ne boktan bir durum. Onun en küçük fantezisinden bile taş gibi oldum.

O senin oğlunun eski kız arkadaşı, seni göt herif, kendime hatırlatıyorum. Westminster'in saygınlığı

kendime ihtiyacım var, ayağa kalkarken ereksiyonumu ustaca gizliyorum.

Aşçım bu akşam kendini aştı ve Anwyn mutlu bir iç çekişle ve yemeklerin ne kadar lezzetli olduğunu haykırarak aperatiflerin üzerine düştüğünde ona zam yapmaya karar verdim. Artık resmi olarak çalışmıyoruz, ben sorduğumda haftası hakkında gevezelik ediyor. Yemek yiyoruz, konuşuyoruz ve ben de onun arkadaşlığının tadını çıkarıyorum.

Bu kötü bir şey. Gerçek anlamda acı verici, çünkü gerçekten istediğim şey onun dokunuşu iken, ağrıyan sikimi masanın altında ve Anwyn'in meraklı bakışlarından uzak tutmak zorundayım.

Ancak bu çektiğim acının sadece başlangıcı, en kötüsünün henüz gelmediğinin farkındayım.

Sabah gittiğinde, işte o zaman boşluk hissi başlıyor. Tekrar çatımın altına girmeden, bana o utangaç gülümsemesini vermeden, karamel saçları köprücük kemiklerine dökülmeden ve kokusu - güller - etrafımı sarmadan önce onsuz tam bir hafta olacak.

Genç ve potansiyel dolu öğrencilik hayatına dönmek için ayrıldığında, ne kadar yalnız olduğumu anladım. Oğlum mafyaya sırtını döndü. Etrafımda çalışanlarım var ama hiçbirisi sert bakışların ya da keskin takım elbiselerin ötesini görmüyor. Beni görmüyorlar. Onun gördüğü gibi değil. Onsuz tamamıyla yalnızım ve bu, o kavurucu acı hafifleyene kadar geçen saatler için bir ıstırap.

Ve her pazar sabahı, sanki benim dinimmiş gibi, aynı ibadeti yapıyor. Gideceğini söylüyor. Önce onun yemesi için ısrar ediyorum. Işık dolu mutfakta, kahvaltı barında yan yana oturarak kahvaltı ediyoruz. Cumartesi geceleri çok konuşuyor, ama Pazar sabahlarımızda rahat bir sessizlik var, en sevdiği kruvasan ve reçeli kemirirken bana bakışlar atıyor. Sanırım bu onun için rahat bir durum. Benim için bu, kendimi onun arkadaşlığını daha fazla sürdürmemeye zorlamak gibi bir şey. Kafamın içinde beni asla onun istediği gibi istemeyeceğini tekrarlıyorum.

Onu arzuluyorum ve bu yeterli olmalı. Öyle olmalı, çünkü özlemimin derinliğiyle onu korkutup kaçıraramam.

Üçüncü bir poğaçayı reddettiği için ona kaşlarını çattığımda ve kahvelerimizi inkar edilemez bir şekilde bitirdiğimizde, "Gerçekten gitmem gerek," diyor.

"İyi haftalar." Onsuz delirdiğimi söylemiyorum ve burada olmadığında onu ön lobum gibi özleyorum.

George dönüş yolunda beni arayıp onun güvende olduğunu teyit edince pes ettim. Duşa giriyorum, ısıyı kaynama derecesine getiriyorum ve Anwyn'in taze görüntüsü eşliğinde mastürbasyon yapıyorum.

Neyi yanlış yaptığını bilmeyen ve ona diğer kadınlardan daha fazla tepki vermekten başka bir şey yapamayan zavallı ağrıyan aletime karşı acımasızım. Arzumun kanıtını fayansların üzerine fışkırttığımda, keskin ve sert bir acıyla sınırlanıyor.

Her hafta onu yıkıyorum ve bunu bir daha yapmamam gerektiğini söylüyorum. Onu bir otele göndermem gerektiğini ya da en azından onun adı dudaklarımdayken kendimi boşaltmamam gerektiğini.

Bu bir yalan. Yaptığım kötü eylemlerden biri daha. Benim için fazla mükemmel, genç ve masum olan bu kızın peşinden umutsuzca koşmak.

Oğlumun eski kız arkadaşı.

Sikeyim.

Ve en kötüsü de ne?

Çok da uzun olmayan bir süre önce ona tamamen kayıtsız bir şekilde bakıyordum. Onu neredeyse hiç fark etmemiştim ve Tom'un da onu bir kadın olarak gördüğünü sanmıyorum. Tom'a "konuşmayı" yaptığımda öfkeyle kızardı ve hiç öpüşmediklerini bile itiraf etti. Açıkçası kapalı oğluma bunun normal olmadığını söylemedim. Sadece onu sevdiğimi ve bana her şeyi anlatabileceğini söyledim.

O gece ortaya çıkana kadar Anwyn'i tamamen unutmuştum.

İyi bir adam bunun hiç değişmemiş olmasını ve altı ay önce gözlerimi açıp Anwyn'i görmemiş olmayı dilerdi. Çok tatlı ve olgun, gözleri benimkilerle buluştuğu anda onu istedim. Onun ellerinde oyuncak olmuştum.

Ben kötü bir adamım. Çünkü geri dönmek istemiyorum.

Pazar günleri genellikle berbat geçer ve kendimi işe veririm. Güneş batarken, pencereden kırmızı ve mor, parmaklarımı uzatıyorum ve iç çekiyorum. Onu tekrar görene kadar altı uzun gün.

Geç saatlere kadar çalışıyorum, sonra yatağa yığılıyorum, merhametli bir şekilde yorganı üzerime çekmekten ve kömür karası karanlıkta uykuya dalmaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkinim.

Telefonumun tiz sesi beni uyandırıyor. Dehşet uykuyu anında siliyor. Benim insanlarım gecenin bir yarısı beni hiçbir şey için aramazlar.

Ekranda en güvendiğim teğmenim, ikinci komutanım görünüyor. Bu sabah Anwyn'e eve kadar eşlik etti, her zamanki gibi.

"O tehlikede."

Adrenalin seline kapıldım.

"Neden?" Şak diye söyledim. Kim olduğunu sormuyorum.

İkimiz de kim olduğunu biliyoruz.

Beni uyandırmaya hakkı olan tek bir kadın var.

"Emin olamayız. Az önce bir ihbar aldım. Bahçe mobilyaları satan paravan şirketin internet sitesinden gelen bir mesajda Bratva'nın Anne'i vuracağı yazıyordu. Bu gece. Bundan daha fazla ayrıntı yok."

"Sence bu o mu? Ve gerçek mi?" Anwyn, Anne değil. Ama şirkette Anne adında biri de yok.

George tereddüt eder. "Tamamen tesadüfi olabilir. Sahte bir rapor ya da sıradan bir saçmalık olabilir. Ama..."

"Bu riski göze alamam."

Öfke kontrolü geçirdi. Şerefsiz Bratva mafyası yıllardır başımın . Mafya patronu, küçük kardeşi Artem tarafından zar zor dizginlenen pis bir iş parçası ve halkım için sorunlara neden oluyor.

sürekli yangınla mücadele etmek zorunda kalıyoruz. Bunu kabul ediyorum. Londra'da herkesin adını bildiği mafya olmanın getirdiği bir rol bu. Westminster otoritedir, yasaları yapar ve sorunların bir asit fıçısında çözülmesini sağlar. Londra'daki neredeyse tüm diğer mafyalardan daha fazla para kazanmak için güç kullanırken hatasız görünmenin örneğini oluşturuyoruz.

Bratva ise tam tersi. Görgüsüz, zengin ama küstah ve kendi bölgesindekileri korumakla ilgilenmiyor. Önceden onlardan nefret ederdim ama hoş görürdüm.

Ama kızıma dokundularsa?

İşim bittiğinde ölmeyi dileycekler.

"Bir araba hazırlayın. Başka kimseyi uyandırmanıza gerek yok, ben hallederim."

Elbiselerimi asıyorum ve giyiyorum. Çok geç kalmış olabileceğim korkusunu kabullenmeme izin vermiyorum. Geç kalamam. Anwyn için orada olacağım. Olmak zorundayım. Yoluma çıkan herkesi öldüreceğim.

Ben kötü ve acımasız bir adamım ama Bratva'nın başı şeytani bir piç. Eğer kızımın peşinde olma ihtimalleri yüzde iki bile olsa, oraya bizzat gideceğim. Ve onu tehdit eden herkesin uzuvlarını çıplak ellerimle koparacağım.

Emrime rağmen, vardığımda ikinci komutanım bana sert bir bakış attı. George bir kutudan mühimmat çıkarıyor ve bakmadan bana doğru ittiği bir tabancaya dolduruyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin patron?" diye sorar.

Bunun olmaması için şaşırtıcı sayıda yol var. Silahı alıyorum ve Bratva'nın Anwyn'e karşı kişisel bir ilgim olduğunu daha önce bilmedikleri gerçeğinden başlayarak, emin olmak üzereler. Ve o benim oğlumun eski kız arkadaşı. Evet.

Anwyn'in öğrenci evi, 1980'lerin tasarımı olan bir yerleşim sokağında komşularıyla omuz omuza sıkışmış durumda

bu tarz unutuldu.

Vardığımızda arabada kalmasını söylediğimde George dişlerini gıcırdatıyor. Potansiyel olarak tehlikeli bir duruma tek başıma girmeme izin vermekten hoşlanmıyor ama bu durumda susup oturabilir.

Ön kapıyı denediğimde kilitli olmadığını görüyorum ve bu da başımı sallamama neden oluyor. Ya Anwyn'e güvenlik konusunda ders vermem gerekecek ya da bu kötü bir şey.

Ev sessiz ve karanlık. Merdivenlerden çıkarken ayaklarım sessiz. Ev arkadaşlarını bir şeyler olduğuna dair uyarmanın bir anlamı yok. Eğer gerçekten öyleyse.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama umarım bir kız öğrenci evinde sebepsiz yere gizlice dolaşıyordumdur.

İkinci kattaki bir kapı açık ve içimden küfrediyorum. İstihbarat doğruydı.

Anwyn'in kapısından bakarken kalbim boğazıma düğümleniyor. Siyahlar giymiş bir adam onun üzerine eğilmişti. Silahımı ona doğrultuyorum ama atış net değil. Huzur içinde uyuyan kızımı da vurabilirdim.

Uyuyan güzelim.

Bir metal parıltısı var ve bir şırınga olduğunu fark ediyorum. Lanet olsun. Bu piç ona ilaç verecek. Üç şey aynı anda gerçekleştiğinde iğne kolundaydı.

"Hayır." Odaya girdim. Bratva'yı kaçıran adam sarsıldı ve Anwyn'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ateş ediyorum. Susturucu sesin çoğunu alıyor. Piçin beyni yatağın arkasındaki duvara sıçırıyor ve Anwyn'in üzerine ölü bir şekilde yığılıyor.

Bir hıçkırık çıkardı ve beni gördü, gözleri dehşetle açılmıştı.

"Anwyn, sorun yok." Sesim çakıllı bir fısıltıya dönüştü.

"Ben..." Gözleri yuvalarından fırlıyor ve yorganın üzerine yığılıyor.

Öne doğru dalıyorum ve suikastçının bedenini Anwyn'in üzerinden itmeyi ancak hatırlıyorum ama yataktan değil. O büyük bir piç. Anwyn'in ev arkadaşlarını uyandırıyor olamaz.

Onu kollarıma aldığımda dehşet beni sardı. Çok küçük ve narin. Pijama giyiyor ve bir ip gibi sarkık ama nefes alıyor.

Bir dakika daha geç kalmış olsaydım. Eğer o ihbarı almamış olsaydık... Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor. Onu kaybedebilirdim. Bratva onu ele geçirseydi, onu bulmak için tüm Londra'yı yerle bir ederdim. Onu ait olduğu yere, yanıma geri getirirdim.

Gitmesine izin vermeden, başka bir şişe bulma umuduyla ölü adamın ceplerini karıştırıyorum. Belki bir panzehir.

Hayır. Boş.

Anwyn'in anahtarlarını almak, hafif ağırlığını göğsüme yakın tutmak bir anlık bir iş. Verimli bir şekilde çalışıyorum, kapıları arkamızdan kilitliyorum ve arabaya doğru koşuyorum.

"Sür," diye bağıriyorum ve hızla uzaklaşırken Anwyn'i kucağıma oturtuyorum. Onu kucaklıyorum, kalbim güm güm atıyor.

Bana Ben dedi. Muhtemelen o kelimeyi bitirip Benedict demek istemiştir. Dil sürçmesi. Ama olsun. Kız arkadaşım bana adımla seslendi.

Kurutma makinesine girmiş gibi hissediyorum. Ağzım yün gibi, başım çarpıyor.

Göz kapaklarımı araladığımda Bay Crosse'un beni izlediğini görüyorum.

Yoksa öyle mi? Görüşüm bulanıklaşıyor.

Bu bir halüsinasyon mu? Yoksa bir rüya mı?

Buraya nasıl geldiğimi ya da nerede olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Ama gözlerim etrafa daldığında karanlık oluyor ve hiçbir şeye odaklanamıyorum.

"Anwyn," diye iç geçiriyor ve bu ilk kez bıkkınlık gibi görünmüyor. "Su mu?"

Daha başımı sallayamadan bir kolunu omuzlarımın altından geçirdi ve oturmama yardım etti, dudaklarımda bir bardak vardı.

Yüzü çok yakın. Son altı ayda bile hiç olmadığımız kadar yakın.

"İç," diye fısıldıyor, gözlerini yüzümden ayırmadan. Ben de ona yapışmış durumdayım. Ya da öyle olduğumu sanıyorum. Soğuk su boğazımdan aşağı kayarken, ona bakma ihtiyacına teslim oluyorum.

Kolu omuzlarımın arkasında sıcak ve sağlam bir bant gibi duruyor ve güçlü parmaklarıyla başımın arkasını kavırıyor.

Bir rüya olmalı. Bay Crosse tarafından tutulmak mı? Ona bakabilmek. Sonunda gözlerini daha önce gördüğüm gibi inceleyebiliyorum.

hep istedim. Eğer dikkatimi toplayabilirsem. Sürekli bulanıklaşıyor ve gözlerim açık kalmıyor. Ona gizlice baktım. Ama hiç doğrudan bana bakmadı. Ona sığındığım ilk gecedен beri.

"Yeter mi?" diye soruyor nazikçe, bardağı alarak.

"Çok yakışıklı," diye mırıldanıyorum aklımdaki tek düşünceyi.

Bu gerçek değil, çünkü ifademe cevap vermiyor. Ne dehşetle ne de gülümsemeyle. Hiçbir şey. Sadece bana bakmaya devam ediyor, göğsü her zamankinden daha hızlı inip kalkıyor.

Elimi yüzüne götürüyorum, hayır, bu onun omzu.
-ahhh. Evet. Hafif kıllar.

"Sana bakmak istiyorum..." Ama gözlerim yine kendi isteğim dışında kapanıyor. Onları açık tutmak zorundayım. Bu rüyayı gerçekten seviyorum. Bitmesini istemiyorum.

Ben istiyorum.

Tekrar yatağa uzandım... bir yatağa mı? Çok rahat ama yine de tanıdık değil. Bay Crosse ile kaldığımda kullandığım yatak değil. Etrafıma bakmaya çalışıyorum ama başım çok ağır, boynum tutulmuş, sadece Benedict'i görebiliyorum. Gri gözlerini.

"Lütfen... Öp..." Gözlerim kayarken bir sonraki kelimeyi söyleyemiyorum.

"Uyu."

Bilincimi kaybetmeden önce hissettiğim son şey sıcak dudaklar ve alnımdaki sert kirli sakal.

"Düzelt onu!"

Gözlerimi açamayacak kadar sersemim.

"...Sabırlı olmalısın." Sakinleştirici bir ses.

"...Sabırlı bir adam değil, Doktor..." Bu... Bu ses, kaba ve emredici. Huysuz. Evde. O ses

Evin. Sonra bir isim. Benedict Crosse, hırlıyor. "Onu iyileştir, yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Hareket etmeye çalışıyorum ve iyi olduğumu söylüyorum. Benim için endişelenmesine gerek yok. Birazdan buradan çıkacağım. Bu bir inilti olarak ortaya çıkıyor.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve gözlerimi açtığımda gri yün giysili bacakları görüyorum.

"Anwyn."

Elimi tutuyor, güçlü parmakları elimi kavlıyor ve başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor.

Yaralı bir hayvan sesi gibi bir ses var. Sonra siyah.

Bu sefer uyandığımda sadece dayak yemiş gibi hissediyorum. Başım biraz ağrıyor ama gözlerimi açtığımda irkilmeme rağmen mide bulantısı ve sis dağılmıştı.

Oda kömür grisi gölgeler ve şeftali rengi güneş ışığıyla boyanmış. Dikkatle etrafıma bakıyorum.

Bir yatak odasımdayım. Eski dünya lüksü. Koyu yeşil ve siyah desenler ve brokarlar, duvarda geniş altın çerçeveli tablolar ve bir ormanın ve akan suyun kokusu. Bu tek oda, yaşadığım öğrenci evinin tüm zemin katı büyüklüğünde.

Neredeyim ben?

Kendimi oturur pozisyona getirmeye çalışırken bembeyaz çarşaf lar hışırdıyor. Bir kedi yavrusu kadar zayıfım.

"Uyanmışsın."

Benedict Crosse hemen yanımdaki sandalyeden kalkıyor. Perdelerdeki bir aralıktan içeri sızan ışık yüzünün yarısını ortaya çıkarıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Yüz ifadesi ciddi ve... Açıkçası bilmesem iki gündür ayakta olduğunu söyleyebilirim. Yorgun görünüyor. Harap ve biraz fazla yoğun. Gri gözleri gümüş renginde ve şeftali rengi ışık

şakaklarındaki saçlarda ve çenesini kaplayan kirli sakaldaki beyaz lekeleri ortaya çıkarıyor. Sanırım birkaç gündür tıraş olmamıştı, oysa Bay Crosse her zaman mükemmel tıraş olur. Saat beş yönünde gölgesi var elbette, ama her zaman takım elbise giyiyor, kontrollü.

Bay Crosse aslında bir erkek tıraş bıçağı reklamındaki bir iş adamı.

Ama şu anda öyle değil. O, kaba seksapeli ve için için yanan sertliğiyle, müstehcen bir tıraş losyonu reklamı gibi. Gömleğinin yakasını açmış ve kravatını çıkarmış. Sanki ellerini saçlarında gezdirmiş gibi saçları da dağınık. Gözlerinin altında koyu halkalar var.

" kaç?"

Bileğindeki sağlam saati kontrol ediyor. "Dokuz."

Başımı sallıyorum. Bu utanç verici. Belli ki Pazar sabahı misafirliğimi fazla uzatmışım. "Kusura bakma, çok geç yattım. Kalkacağım."

"Akşam, sevgilim." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Ve sen yatakta kalacaksın."

"Bekle bu..." Hafızamda bir gıdıklanma var. "Bugün ne? Ve ne oldu?"

"Bugün pazartesi gecesi. Ve sizi kaçırma girişimi oldu," diye sakın bir şekilde cevap veriyor.

Göz kırpıyorum.

Biri beni kaçırmaya mı çalıştı?

Omuzlarım bir panele çarpana kadar yatakta geriye doğru tırmanıyorum. Bay Crosse'un elinde bana doğru doğrultulmuş bir silahın görüntüsü titriyor.

"Başarılı bir deneme." Sesim titrek ama en azından görüşüm yeniden netleşti. Bay Crosse'un başucumdaki görüntüsünün hafızamda biriken dehşete yenik düşmesi gibi küçük bir ayrıntı dışında.

Bay Crosse'un bana silah doğrulttuğundan ve benim evim olmayan bir yerde onunla birlikte olduğumdan oldukça eminim.

Adam kaçırmaya çok benziyor.

"Tehlikedeydin." O . Kayıtsız.

Elimden geldiğince olayı zihnimde canlandırıyorum. Her şey çok hızlı oldu. Beni uyandıran bir ses. Kolumdaki ağrı. Evet, biraz ağrıyan üst kolumu kavıyorum ve derinin üzerinde pürüzsüz bir hidrokolloid sargı buluyorum.

"O zaman oldu."

Bay Crosse başını sallar.

Bir anlık hatırlama daha: Bir adamın bedeninin ani ağırlığı üzerime çöküyor ve nefesimi kesiyor. Hava boğazımda ateş gibi.

"Adam," diye mırıldanıyorum. "Öldü mü?"

"Evet." Ve Bay Crosse'un sesi hiç de pişmanmış gibi çıkmıyor. Azıcık bile değil.

"O senin şeylerinden biri miydi?" Ne sorduğumdan emin değilim.

Dudağı kıvrılıyor. "Benim değil. Bazı... rakipler seni alarak bana zarar vermek istedi."

Nasıl olur o etki Bay Crosse? "Onlar

Oğlunuzun eski kız arkadaşını almanın sizi etkileyeceğini düşündünüz mü?"

Kederli görünüyor ve dün gecenin sekansı, hatırlayana kadar yarı izlediğim bir film gibi devam ediyor. Olamaz. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

"İşte bu, evet." Ses tonu aşırı derecede yumuşak. Dudaklarını birbirine bastırıyor.

Bay Crosse'a olan büyük aşkımın ağzımdan çıktığı onca aşığılayıcı zamandan sonra.

Ona yakışıklı olduğunu söyledim. Beni öpmesini istedim.

Gözlerimi kapatıyorum. Belki de Bay Crosse'un rakipleri tarafından kaçırılmak, aç köpekbalıklarıyla birlikte denize atılmak ya da aç bir panterle birlikte bir ormanda mahsur kalmak daha iyi olurdu. Soluk pembe pijamalar giyiyorum. Vahşi ve tehlikeli bir şey beni şimdi yesin, lütfen.

Hayır, yani öyle değil, ama yine de evet, öyle. Ugh. Beynim.

"Tamam." Yataktan kalktım. Binlerce açıdan bakıldığında bu unutmayı tercih edeceğim bir şey.

"Ne yapıyorsun?" Ve sözlerinde gerçek bir panik notası var.

"Ben eve gidiyorum." Bacaklarım sallanmıyor, sadece biraz antrenmansızım ama kapıya ulaşıyorum. Bay Crosse bana ulaşip kapıyı çarparak kapatmadan bir santim önce çekip açıyorum ve beni kolları, yüksek vücudu ve masif ahşap arasında hapsediyor.

"Gitmiyorsun," diye .

O bana bakarken tenimdeki sıcaklık artıyor, ben de omzumun üzerinden ona bakıyorum. Kingpin'i o kadar çok istiyorum ki. Meme uçlarım titriyor ve ona çekici bir ağaç gibi tırmanmama yarım saniye kalıyor.

Dün gece resmen ağzımın suyu aktı. Ve evet, yine yapıyorum. Yanaklarım kızardı.

"Bırak gideyim."

"Bu tehlikeli."

Burada da var. Boynumdaki nefesinin sıcaklığı beni güçsüzleştiriyor. Kollarında dönüyorum, çenemi eğiyorum ve yüzüne bakıyorum. "O zaman bana kalmam için bir sebep ver."

Çenesi sıkılaşıyor ve sırtımdan aşağı bir korku dalgası iniyor. Dün gece neredeyse olacıklardan ve buradan ayrılırsam Londra'da inşa ettiğim her şeyi - diplomamı ve kafedeki mütevazı küçük işimi - bırakmaktan başka seçeneğim olmayacağından korkuyorum. Barista arkadaşım Lina ile sohbetler ve Benedict ile birlikte olmanın mutluluğu, eğlencesi ve sessiz arkadaşlığı, çünkü başka bir Londra mafyasının peşimde olduğu konusunda haklı. Her gece yanarken Benedict'in bana karşı en ılık ve soğuk duygulardan başka bir şey hissetmemesinden korkuyorum. Onu istediğim için uyuyamadığımda. Ya da en kötüsü, belki de bu tek taraflı değildir, ama oğluna olan sadakatinden dolayı duygularını itiraf etmeyecektir. Tom'un onun için benden daha önemli olduğunu.

"Yapamam, Wyn. Yapamam." Daha yakına eğiliyor, özlem ve işkence karışımı bakışlarımı tutuyor. Kolları, dünyada Benedict'ten başka bir şey kalmayana kadar kayıyor ve beni çevreliyor. Kokusu sarhoş edici.

"Neden olmasın?" Nefes alıyorum, kokusunu ciğerlerime çekmeye çalışıyorum, sanki orada hapsedebilirmişim gibi.

"Sen benim oğlumun kız arkadaşısın-" "Eski kız arkadaş," düzeltiyorum. "Bu yanlış."

Hata üstüne hata biriktirip duruyorum. Aptal.

Bu sefer tamamen kendi hatam olsa bile, daha fazla aşağılanmak için burada kalmayacağım. Kolunun altına giriyorum ve bir klik sesi duyunca kapıyı çekiyorum.

Kıpırdamıyor ve bir saniye sonra metalin parıltısını görüyorum. Bir anahtar.

"Ver şunu bana."

Benedict anahtarı cebine koymaya gidiyor, sonra ben uzandığımda anahtarı başının üzerinde tutuyor, kavrayabileceğimden çok daha yüksekte ama içgüdüsel olarak deniyorum, kendimi tutamayacak kadar utanmış ve kızgınım. Kolunu tutup sıkılı yumruğunu kendime doğru çekmeye çalışıyorum ve inleyerek geri çekiliyor.

Sonra odanın öbür ucuna geçip pencereyi açıyor ve anahtarı dışarı fırlatırken nutkum tutuluyor.

Küçük bir çınlama, dışarıda yere ulaştığını söylüyor. "Artık ikimiz de gidemeyiz." Bir saniyeliğine yemin ederim ki Gülümseyecek gibi oluyor, ama hemen ardından yüz ifadesi yeniden ciddileşiyor.

Pencereye dalıyorum ama ne göreceğimi zaten biliyorum. Bu oda, son altı aydır her cumartesi uyuduğum odanın bitişiğinde. Ve evet, iki kat aşağıda akşamları uzanıp müstehcen şeyler okuyarak ve sahte içkilerimi yudumlayarak geçirdiğim veranda var.

Bunca zaman Benedict'ten sadece bir duvar ötede uyudum. Acaba beni duydu mu?

Yüzüm ısınıyor. Eminim başından beri biliyordu.

"Sadece birini uyandır!" Tıslıyorum. Ona dokunduktan sonra bedenim arzuyla alev alev yanıyor ve aklımı kaçırmak üzereyim. Burada kalamam. Azgın utancımın öleceğim, ki bu da gitmek istediğim yol değil. Beni istemeyen, pijamalarımı gören bir adamla kapana kısıldım. "Sen

Gardiyanlar. Onları buraya getirin, aptallık edip anahtarı pencereden attığınızı söyleyin ve beni dışarı çıkarın."

"Hayır," diye yanıtlıyor beni hareketsiz bırakan o korkunç mafya babası sesiyle. Kahvaltıda bir parça meyve yememi ya da gece yatmadan önce yaprak morfolojisiyle ilgili o bölümü okumayı bitirmemi söylerken kullandığı ton. "Ve sen de çılgılık atmayacaksın. Bağırırsan bile istediğini yapmazlar, çünkü benim için çalışıyorlar."

Genellikle o sesi kullanır ve ben de pelteye dönerim. İçgüdüsel olarak itaat etmemi sağlıyor. Ne derse yapıyorum çünkü çok baskın. Vücudumda titreşen karanlık, kaba bir hırıltı.

Ve evet, bu sefer de tüm o lezzetli titreşimleri yapıyor, ama sinirliyim.

"Beni öylece kaçırıp esir tutamazsınız," diye feryat ediyorum.

"Evet. Yapabilirim," diye cevaplıyor amansızca.

"Hayır!" Gömleğini avuçlayıp bana bakması için onu zorluyorum ve hâlâ kısmen uyuşuk olan mekânsal farkındalık eksikliğimle aramızdaki mesafeyi yanlış değerlendiriyorum. İkimizin de dikkatle koruduğu kesin mesafeyi. İki santim ya da bir ayak, ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu bilmediğim kadar büyük bir boşluk.

Önüm onunkine baskı yapıyor. Ön kollarım yontulmuş göğsünde, göğüslerim karnının üst kısmına değiyor, kalçalarım uyluklarının üzerinde. Ve göbeğimi dürtüyor, sağlam bir uzunluk.

Ve birdenbire o kadar da etkilenmediğini anladım.

Çok sert. Önemi kafama vuruyor.

Benedict Crosse beni istiyor. Beni.

Altı ay boyunca, haftalar geçtikçe daha da kötüleşen uygunsuz aşkımın sadece bu olduğunu düşündüm. Karşılıksız. O güçlü bir adam ve herkesi elde edebilir. Benden yirmi yaş büyük, deneyimli ve başımı döndüren bir otorite havası var.

Ama ereksiyon oldu ve bizi bu odaya hapsetti... En azından birkaç saatliğine. O gibi görünüyor

Bana her ne verdilerse uyurken başucumda oturdular. Ve aniden, gitmek istemiyorum. Sanırım tam da olmam gereken yerdeyim.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve onun sıcaklığına doğru eğiliyorum. Tanrım, siki çok büyük geliyor. Biraz kıpırdandım ve bacaklarımda arası yapış yapış oldu.

"Bütün gece birlikte olacağız, Ben." Onun adını kullanmaya cesaret ettim. "Neden peşimde olduklarını söyle."

Yutkunuyor ve gözlerini kapatıyor. "Çünkü sen benim için değerlisin."

Kıymetli. Bu tek kelimeyle başım dönüyor. Ben değerliyim.

Bana zarar vermeye çalışan bir adamı öldürdü. Güvensizliğim bundan şüphe etmek için pek çok neden bulabilir ama ben buna izin vermiyorum. Parmaklar foolhardy için çapraz.

Gömleğini çekip onu aşağı sürüklüyorum. Bir an hareketsiz kaldı, bir meşe ağacı bir sinek kuşuna karşı. Sonra bir iniltiyle başını eğiyor ve ağzımı alıyor.

Alır derken, kelimenin tam anlamıyla. Eli boynumun arkasına gidiyor ve dili yağmalıyor. Onun serbest bırakılmış tutkusunun gücü karşısında çaresizim.

Sanki itiraz edecekmişim gibi. Yaklaşmaya, aldığım kadarını vermeye çalışıyorum ama bana fırsat vermiyor. Ağızlarımız birbirine yapışıyor ve beni kendine doğru çekiyor, göğüslerim eziliyor ve sıcaklık tenimin her yerinde alevleniyor.

Beni geriye doğru itiyor ve yatağa doğru iteceğini sanıyorum ama sırtım kapıya dayalı olacak şekilde dönüyor ve beni tutuyor, destekliyor. Başparmağıyla yanağımı okşuyor, parmakları saçlarımda ve elini yanımda aşağı yukarı gezdirip göğsümle alay ederken dua eder gibi adımı fısıldıyor. Vücudu beni olduğum yere hapsediyor, sert boyu karnıma saplanıyor ve hayatımda hiç bu kadar bayıltıcı bir şey hissetmemiştim.

"Anwyn, bunu yapmamalıyız," diyor, sonra dudaklarımı cezalandırıcı bir öpücükle tekrar kaplıyor. Titriyor, fark ediyorum. Beni o kadar çok istiyor ki, ihtiyacını kontrol edemiyor. Bu beni dolduruyor

baş döndürücü bir güçle. Bunca zaman beni istemediği ve sevgisinin en ufak bir onayını almak için sürünmem gerektiğini düşündüğü için mutsuzdum. Kişisel olmayan korumasını karşılıksız veriyordu, ama bu? Gergin, huysuz Bay Crosse? Londra'daki en etkili ve önemli mafyanın başı kontrolü kaybetmez.

Bana karşı öyle.

Yüzümü ve boynumu öperken beni tutuyor. "Bu olamaz," diye homurdanıyor ama durmuyor. Çenemdeki sert kirli sakalının hissi beni güçsüzleştiriyor ve bacaklarımın arasını ısıtıyor.

"Ben, öyle," diye fısıldıyorum, çünkü inkâr etmekten bıkmıştım. Altı aydır Benedict Crosse için yanıp tutuşuyorum.

"Yapmamalıyız." Ama bu sefer avuçlarını başımın iki yanındaki kapiya çarparak durdu. "İhanet edemem..."

"Kimse bilmeyecek." Şu anda eski sevgilimin adını söylemiyorum ve sanırım Ben de söylemek istemiyor.

"Siktir..." Başını eğiyor ve gözlerini kapatıyor. Nabızı boynunda hızla atıyor.

Uzun bir an var ve her zaman onun kendisiyle savaştığını görebiliyorum. Onur duygusu arzusuyla savaşıyor.

Geri çekiliyor ve ben bir hıçkırığı dizginliyorum. Hayır. Hayır... Umutsuzluğa düşerken gözleri yakalıyor. "Sadece bu gece."

Kalbim garip bir uçuş yapıyor. Bir mutluluk çırpınışı ve sert bir zemine çarpış. Uçmaya çalışan genç bir kuş. Beni istiyor, ama sadece bir gece için.

Başımı sallıyorum, çabuk. Hevesli.

"Kimse asla bilemez. Özellikle de oğlum."

Benim kirli bir şey olmamın, benimle birlikte olmaktan utanacak olmasının acısı, acemi kalbim için bir başka test uçuşu. Bir sır lezzetli ve yaramazdır. Onun sırrı. Özel ve aziz.

Ama oğluna yapılan gönderme? Ow. Ayak parmağı batması ve regl krampı seviyeleri.

"Bir gece, içimizden atmak için," diyorum, çünkü bu kulağa dünyevi ve deneyimli geliyor. Aslında bu sadece aşk kitaplarında okuduğum bir şey.

Sanki bu düzenleme ona büyük bir rahatsızlık veriyormuş gibi derin bir iç çekiyor. İyi dinle dostum. Onun bir mafya babası olması ve beni kaçırıp esir tutması beni rahatsız ediyor, son altı aydır onu istememden bahsetmiyorum bile. Hepimiz hayatın önümüze çıkardığı zorluklarla başa çıkmak zorundayız.

"Senin için çok yaşlı ve tehlikeliyim, Anwyn," kelimeleri sert ve alçak sesle söylüyor. "Olması gerektiği gibi hayır dersin seni yorganın altına sokar ve uyurken yanında otururum."

Parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum. "Bana uyanık kalmam için bir sebep ver."

Yavaşça başını sallıyor. "Yatağa gir."

BENEDICT

Havlayarak verdiğim emre itaat etmek için çabılıyor.

Ona bakarken aramızdaki çekimle hareket etmemizin ne kadar yanlış olduğunu düşünmeme izin vermiyorum. Bunun tabu olmasının tüm nedenleri, onun dolaysızlığının yanında sönük, uzak bir uğultu olarak kalıyor. Hevesle yatağıma tırmanıyor, beni bekliyor. Ve bunun neden yanlış olduğunu tam olarak hatırlamadığımda, yasak olanın cazibesinin onu daha da çekici hale getirdiğini inkar edemem.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum önünde yatağına otururken. Bütün gece bizim, bu yüzden gözlerinin içine bakıyorum ve parmağımın etrafında sarı bir dal kıvrıyorum. İnanılmaz derecede yumuşak. Yüz ifadesi artık güven dolu, açık ve meraklı.

Elimi saçlarının ipeğine sürüyorum ve onu nazikçe kendime çekiyorum.

Dudaklarımız buluştu. Sorgulayıcı, yavaş bir öpücük bu. Her iki oyuncuyu da test eden bir müzik başlangıcı. Sıcak nefes ve esnek bir ten. Onunla ilgili her şey yumuşak. Dudaklarımız birbirine değerken yanağının teni benimkiyle tezat oluşturuyor. Benim sert olduğum yerde, o boyun eğiyor.

Öpüşmemizi derinleştirirken yavaş davranıyorum. Önce ağzını açması için ikna ettim, sonra dudaklarımı yanaklarına doğru sürükledim. Tarafından

Dilimi onunkine dokundurduğumda inliyor ve öne doğru kayıyor. Tatlı, çok tatlı.

Onu kucağıma oturtarak kalçalarımı yuvarlamama izin veriyorum, ağrıyan şaftım karnının boyun eğen kısmına baskı yapıyor.

Elleri boynumun arkasını ve omuzlarımı buluyor, öpüşmemiz yoğunlaşırken çekingen bir şekilde kendini keşfediyor ve sabitliyor.

Bir öpücük beni hiç bu kadar tahrik etmemiştir. Çünkü o Anwyn: tanıdığım en seksi ve en cesur kadın. Sığınma ihtiyacı olduğu için bir mafya babasının evine gitmekten, kaçırılmayı ve uyuşturulmayı çılgın atmadan ve paniğe kapılmadan atlatmaya kadar, Anwyn yaşının iki katı olan çoğu insandan daha güçlü.

Masum kızımın göğsünün üzerinde, askılı bluzundan görünen bir yaprak dövmesi olduğunu sindirmek için neredeyse bütün bir günüm vardı. Onu yatağıma yatırdığımda gördüğümde beri gizli benliğinin açığa çıkmasıyla büyüledim. Çok güzel ve açıkça bitki çalışmalarına bir gönderme ve bir isyan. Bayıldım ve hepsini görmek için sabırsızlanıyorum.

Kaşkorsesini kaldırıp muhteşem göğsünü ve dövmesinin geri kalanını ortaya çıkarırken zar zor nefes alabiliyorum. Avucumu önce siyah mürekkebin üzerinde gezdiriyorum, doğuştan sahip olduğu güzellikten önce seçtiği sanata hayranlıkla bakıyorum. Desenin devamı, göğüs ucuna doğru uzanan, ince işlenmiş ve zarif yapraklardan oluşuyor. Desenin izini sürüyorum, sonra nereye götürdüğüne bakıyorum: göğüslerine.

Küçük bir avuç dolusu, avuçlarıma sığıyorlar ve ben onları kavrayıp başparmaklarımı aynı anda her iki meme ucunun üzerinde gezdirirken kirpiklerinin altından utangaç bir şekilde bana bakıyor. Bu onun ihtiyaçla miyavlamasına neden oluyor, ben de teslim oluyorum ve ağzımı ortaya çıkardığım hassas ete götürüyorum, dilimi gezdiriyorum ve nazik ısırmalarla onu kızdırıyorum. Tatlı kızım benim.

Mükemmel küçük hediyemi açmama izin veriyor. Kıyafetlerini çıkardığım her yere yavaş öpücükler bırakıyorum. Tenini yalıyorum; ben bir canavarım, onun tadına bakıyorum ve kokumu her yerine bırakıyorum. Sonraki

bacaklarını bollaştıran ve kalçalarına kadar inen pijama altları. Göbeğine bağladığı fiyongu çözerken onun benim için bir hediye olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Benimkini.

Ellerimi pürüzsüz kalçalarının üzerinde gezdirirken ve kumaşı kalçalarından aşağı indirirken boynuna sahiplenici bir kelime söylüyorum. Krem si etini sıkıp onu kendime çekiyorum, ihtiyacı hafifletmek ve gerilimi arttırmak için kalçalarımı hafifçe esnetiyorum. Sertliğin yumuşaklığa dönüşme hissiyle nefesi kesiliyor. Sikim karnına değiyor.

Benimkini.

Bu gece için, o benim tutsağım ve sevgilim. Zevk almak ve korumak için benim.

Eğer onun kalbimin tamamını taşıdığından şüphe ettiysem, bu şüphe o adamın onun üzerinde durduğunu ve ona zarar verdiğini gördüğüm anda sona erdi. Onu öldürdüğüm için neredeyse pişmanlık duyuyorum. Onu defalarca öldürme seçeneğine sahip olmak isterdim, ona parmağını bile sürdüğu için işkence etmek isterdim.

Bir daha kimse kızımı incitemeyecek. Ben bile, o istemediği sürece. Kahretsin ama saçını çekmeyi ya da poposunu tokatlamayı umursamam.

Aletim ama tek yapmak istediğim ona dokunmak. Her yerini, her hassas yerini öğrenene kadar vücudunu keşfetmek istiyorum ve tatlı zeki kız, ona çıplak ihtiyacım olduğunu anlıyor ve kalan kıyafetlerinden sıyrılmak için kendini kaldırıyor.

şortunu çıkarmaya çalışırken yalpaladığında ona "Omuzlarımı tut," diyorum.

Neredeyse kırk yaşında olmanın iyi yanı, birlikte sadece tek bir gecemiz olduğunun farkında olsam da acele etmemem gerektiğini bilmem. Yirmi yıl önce -hatta on yıl önce bile- acele etmeye çalışırdım. Sahip olduğumuz bu birkaç özel saatte her şeyi yapmaya çalışırdım. şimdi bu zamanın tadını çıkarılması gereken bir armağan olduğunu biliyorum, bir kaleye doğru koşmak için bir davet değil bizi ikimizi de bırakacak

Tatmin olmamış. Bunu, bir erkeğin ona nasıl hissettirebileceğine dair mükemmel bir giriş olarak yıllarca hatırlamasını istiyorum.

Ona nasıl hissettirdiğimi.

Pantolonuma uzandığında, aletim ağrmasına rağmen, yumuşak bir onaylamama sesi çıkarıyorum ve onu uzaklaştırıyorum.

"Hiç adil değil," diye yakınıyor. "Göğsünü bile göremeyecek miyim?"

İç çekiyorum ve vücudumu görmek istemesine sinirlendiğimden mi, eğlendiğimden mi, gururlandığımdan mı yoksa tahrik olduğumdan mı emin olamıyorum. Sanırım kural olarak onunkinden daha kapalı.

"Giydiğin o küçük elbiselerle bana işkence mi etmek istedin?" Gömleğimi çıkarırken sordum.

Dudakları seğiriyor ve ortaya çıkardığım kaslara bakarken memnun, yaramaz bir sırıtışı gizleyemiyor.

"Minx," diye homurdandım. "Bunu sana ödeteceğim." Onu tekrar yakınımaya çekiyorum, öpüyorum ve vücudunu keşfediyorum. O da aynı derecede açgözlü, hâlâ bacaklarımın arasına uzanıyor.

Kontrolden çıkmadan önce bunu kontrol altına almalıyım. Kemerimi çözdüğü yerde bileklerini yakalıyorum, önce bir elini sonra diğerini tutuyorum ve sırtının küçük kısmına sabitliyorum. İçimde kavisler çiziyor ve onu yakaladığımı hissettiğimde kalbimden sikime kadar uyarılma alevleniyor. Benim emrim altında.

Benim için tamamen çıplak. Ona dokunmaya doyamıyorum, parmaklarımı yumuşak yerlerine bastırıyor ve onu ağlatacak yerlerini ısıyorum. Saçlarını göğüslerini örttüğü yerden çekiyorum ve deneysel bir şekilde çekiştiriyorum. İçini çekiyor ve amını içime doğru sallıyor.

Mmm. Bu bilgiyi daha sonrası için dosyalıyorum. "Islak mısın, sevgilim?"

"Belki."

Tam bir velet. Tam bir itaatsiz kızım. Derslerinde çok çalışkan ama benimleyken yaramazlık yapabiliyor.

"Eminim öylesindir," diyorum öpücükler arasında. Onu istediğim için kötü bir adam, bunu kabul ettiğim için de daha kötü biri olduğuma dair ilahileri bastırmak için kalçalarını kulaklık olarak kullanacağım. Sonunda.

Ve bunu nasıl daha da iyi hale getirebileceğimize dair bir fikrim var.

Daha ateşli. Ona sahip çıkabileceğim, unutamayacağı bir an.

Gelecekte bir aptalın onu benim yapacağım gibi boşaltamayacağı düşüncesiyle kıskanç bir öfke kıvılcımlanıyor. Görmezden geliyorum.

Ellerini bırakarak yatağa uzandım ve endişe ve merak ifadesine gülümsedim.

"Yüzüme oturmanı istiyorum."

"Ne?"

"Yüzüme otur dedim." Ses tonumu derin ve emredici yapıyorum.

Bir kahkaha . "Yapamam! Seni ezeceğim. Ve duş almadım."

"Umurumda değil," diyorum kabaca. Ona uzanıyorum ama direniyor. Gözlerinde tahrik edici bir parıltı var ama başını sallıyor.

"Seni boğacağım."

"Umalım da öyle olsun." Kıcının olgun avuçlarını kavriyorum ve onu ileri doğru sürüklüyorum. Menzile girer girmez hamle yapıyorum ve açgözlü bir şekilde yalıyorum.

Şaşkınlıkla ciyaklar ve kendini uzak tutar.

Hayır. Bunu kabul etmiyorum. Onu ağzıma doğru itiyorum, dilimle onu beceriyorum.

"Bunu düşünüyordum," diye itiraf ediyorum sertçe. "Tadının nasıl olacağını."

"Tadım nasıl?" diye soluk soluğa soruyor, sözlerinde bir endişe ve aynı zamanda meydan okuma var.

"Çok lezzetli. Tanıdığım en güzel lezzet." Kalçasını okşadım. "Şimdi bana amını düzgünce ver, sevgilim."

Ben başımı çarşafın üzerine koyarken o yavaşça kendini tamamen ağzıma bırakıyor. Tereddüt etmiyorum. Yiyorum. Ziyafet çekiyorum. Kendimi onun tatlı ve tuzlu tadıyla , tıkınıyorum. Onu tutuyorum

iki elini dolgun kısına koyup kıvranıyor ve pantolonunu indiriyor.

"İşte böyle. Yüzüme sür," diye cesaretlendiriyorum onu, kendine güveni arttıkça. "Kullan beni. Bana orgazmını ver, o benim."

O tamamen benim ve ıslak yarığı cennet gibi. Yumuşak kıvrımlarını dilimin üzerinde hissetmek ve ona bu zevki vermek - bunun onun ilk seferi olduğundan eminim ve bunu onun için yapmaktan vahşice mutluyum.

İkimiz de bundan nasıl hoşlandığını anlamaya çalışıyoruz, bu yüzden ne kadar heyecanlandığını hissedebilsem de anlık bir şey değil. Sırılsıklam. Balı çenemden aşağı damlıyor ve bu bir onur nişanı.

Yalıyorum ve kemiriyorum. Emiyorum. Deliğine sokuluyorum, dilimle onu beceriyorum. Her inleyişini dinliyorum ve bazı hareketlerde nasıl hareket ettiğini ve diğerlerinde nasıl durduğunu hissediyorum. Ve sonra onu buluyorum. Sıkı, uzun yalamalarla küçük deliğinden klitorisine doğru ilerliyorum. Titriyor. Bu onu çıldırtıyor.

"Aferin kızıma." Sonra keşfettiğim o yalamalarla ona daha sert saldırıyorum. O inliyor ve ben durmuyorum. Dilim ağrıyor. Çeneme kramp girdi. Umurumda değil. Hiçbir şey onun kadar mükemmel olamaz.

O zaman ödülümü alırım.

O haykırmadan önce hissediyorum. Bir sıkışma. Bir nabız.

Orgazm onu ele geçirirken hıçkırıyor, bacakları güçsüzleşiyor, başımın üzerindeki ellerinin üzerine düşüyor. Sarsıntılar ve titremeler arasında onu nazıkçe yalarken sonunda ağırlığını tamamen bana veriyor. Kukusunun sıkışma şekli sikimi daha da sertleştiriyor.

Aptalca gurur duyuyorum. Onunla. Kendimle. Londra'nın en etkili patronuyum ve müstehcen derecede zenginim ve kız arkadaşımı yüzümün her yerine boşalttığım için göğsümü dövmek istiyorum.

Bak, ellere gerek yok. Ha.

Yere yığıldı ve ben daha fazla kendimi tutamadım. Onu yüzümden kaldırıp yatağıma yatırıyorum, harap olmuş bir kız, karmakarışık saçlar ve yorgun uzuvlar.

Sonra üzerine diz çöküyorum. Anwyn'in gözleri bana bakarken şehvetten puslanmıştı, harap olmuştu, saçları güneş ışığı ve karamel gibi parlıyordu, yastığın her yerindeydi, alt dudağı onu boşaltırken ısırdığı yerden dolgun ve kırmızıydı.

Rahatlamaya ihtiyacım var. Kendime gelmemekle başa çıkabileceğimi söyledim, ama bu lanet bir yalandı. Ben bir canavarım ve onun bekâretini almamayı başarabilsem de, onu işaretleyeceğim. Ereksiyonumu serbest bırakıyorum ve yumruğum sızan başın üzerinde, yukarı ve aşağı okşayarak, gözleri genişlemeden önce anın tadını çıkarıyorum.

Kavrayışım acımasız ve göğsüm kabarıyor. Ona istediğim kadar bakıyorum, bakışlarım göğüslerinden yüzüne, açıkta duran amcığına doğru kayıyor, bakmalarından ıslanmış ve şişmiş.

"Çok güzelsin," diyorum ona, omuriliğimin dibinde zevk sarmalları oluşurken.

"Hayır, öylesin." Elleri ince yünle kaplı kalçalarımı buluyor, çıplak tenimi bile değil çünkü ağrıyan sikimi çıkarmaktan fazlasını yapamayacak kadar çaresizdim. Sanki benim onu hissettiğim kadar o da beni hissetmek istiyormuş gibi parmaklarını kumaşla tenimin arasına sokuyor.

Son altı ay boyunca ikimiz de gözlerimizi ve ellerimizi kendimize sakladık ve şimdi biriken açgözlülük tartışılmaz. Beni burada tutacakmış gibi bacağımı kavırıyor, üzerine diz çöküyor, dizlerini kalçalarının iki yanına koyuyor ve kılların göğüs kaslarımdan aşağıya, karın kaslarımdan üzerinden sikime doğru izlediği yere bakıyor.

Bu an için kelimeler yok. Her şey ikimizin de ihtiyacımız olanı almasından ibaret. Çok uzun süre bekledikten sonra birbirimizi bir ömür boyu görmeye değer.

"Her tarafına döküleceğim," diye bağıyorum. "Seni o güzel teninde tohumlarımla görmek istiyorum."

Diğer kelimeleri yutuyorum. Sikimi gidebildiği kadar derine ve sertçe sokma arzusun sözcükleri, tam rahmine kadar ve oraya dökülmek. Benim iyi kızımı doğurmak için.

"Evet. Evet, ben seninim. Onu istiyorum."

Bu çok pis, çok yanlış. Yüzüne boşalacağım. Göğüslerine. Onu bu şekilde kirlettiğim için utanmalıyım. O kadar genç ve masum ki onu bozdum ve şimdi bölgemi işaretleyeceğim.

Sikimi sıkıttığım elime sokarken ve onun bakire amı olduğunu hayal ederken bir hayvan gibiyim.

"Ben. Lütfen."

İşte bu. Zevk o kadar yoğun ki neredeyse keskin bir şekilde içime işliyor. Ama her tarafı bembeyaz görmek istediğim kısımlara nişan alamayacak kadar kendimi kaybetmiş değilim. Göğüslerini. Göbeği. Çenesi. Kaslarım seğirip gerilirken boynundan aşağı damlıyor.

"Aferin kızıma," diye nefes alıyorum.

Parıltının içinden Anwyn'e bakıyorum. Çıplaktı. Tohumlarımla kaplı. Pembemsi meme uçları sertleşmiş ve dölüm şeftali gibi göğüslerinin kıvrımlarından yavaşça akıyor. Daha önce teni mükemmeldi, ama bu beyaz tomarlarla? Her yerinde benim kokum varken? Daha da iyiydi.

Benimkini.

Hayatımın en güzel anı, bu sahip olma işaretiyle birleşen zevkti. Ya da belki de bu onu boşaltmaktı, ağzımda ve çok samimi. Kim bilir. Onu böyle görmeye bayılıyorum, gözleri ıslık ve ağzının kenarında kıvrılan bir gülümseme, kendinden emin ve seksi.

"Benim tohumumla boyandığında çok güzel görünüyorsun," diyorum sonunda. Ve evet, sırtmaya başladığında bu doğru bir yorumdu. Mutlu. Ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum, ikimizi de içine alan bir baloncuğun kadife gece göğünde süzülmesini umuyorum.

Onu kollarımın arasına alıyorum, bacakları belimi kavırıyor ve ortalık karışıyor. Boşalması göğüs kaslarıma bulaşıyor. Islaklığı karnımın alt kısmını okşuyor. Onu banyoya götürürken yüzünü omzuma gömüyor ve kollarını boynuma doluyor.

Büyük, pençe ayaklı, üstü açılır banyonun kenarına oturuyorum ve onu kucağıma yatırıp çökmesini sağlıyorum.

Sırtını okşuyorum ve üzerine döktüğüm yapışkan ıslaklık bizi birbirimize yapıştırıyor. Buhar havayı doldurup odayı bulandırırken, çok iyi yaptığını ve onun nabzını ve kıvranışını hissetmekten ne kadar hoşlandığımı fısıldıyorum. Bunu tekrar yapmayı ve ona daha yüksek sesle çığlık attırmayı ne kadar istediğimi.

Dizginlediğim sözcükler aşk sözcükleri. Onun ilkleri ve her zamanki olmak istediğimi, ne kadar değersiz olursa olsun yırtılmış ve katılaşmış kalbime nasıl sahip olduğunu. Bundan kurtulmanın tek yolu bunu fiziksel olarak saklamak. Parmaklarımı sarı saçlarında dolaştırıyorum ve ona çok seksi, iyi bir kız olduğunu söylüyorum.

Dolu olduğunda onu küvete indiriyorum ve tam uzaklaşmak üzereyken elimi tutuyor.

"Sen de bin."

"Yanlış yoldasın, sevgilim. Emirleri ben veririm," diye gürlüyorum.

"Lütfen?"

Beni eritecek tek şey. O kocaman mavi gözleriyle bana bakarken ben de üzerimdeki son giysileri çıkarıyorum. Onun önünde eğilirim. Sadece o, bir kral için bir kraliçe.

Arkasından banyoya girerken onu ezmeye odaklanıyorum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemez, çünkü bu sonsuza kadar sürmeyecek. Yaralı, acımasız erkekler Anwyn gibi kadınlara tutunamazlar. Tatlı. Masum. Onun tarafından çözüldüm ve şehvetim geçici olarak yatıştığı için kalbimin gözlerimde olduğundan şüpheleniyorum. Zeki bir kedi yavrusu, değişimi fark edecektir. Altı ay boyunca tüm sahiplenme içgüdülerimi gizli tuttum ve lanet bir gece her şeyi yerle bir etti.

Yüzünü bana dönük tutuyorum ve vücudunun her santimini yıkıyorum. Onu göğsüme uzanması için çekiyorum ve onunla ilgilenirken ve ona yakın olurken içime memnuniyet sızıyor. Ellerim için yaratılmış güzel göğüsleri, inleyene ve kıcını sertleşen sikime sürtene kadar yıkamadan payına düşenden fazlasını alıyor.

İkimiz de durulandığımızda, okşamalar temiz olmakla ilgili olmaktan çıkıp onu çimdiklemenin keyfine dönüşüyor

ve klitorisini okşuyorum. Onu tekrar boşaltırken aldığı zevkin çırpınışı daha da sertleşiyor.

Anwyn'e olan sevgimi ve onu koruma ihtiyacımı aletimin taleplerinden uzak tutabilirim. Yapmak zorundayım. Kalbimin onun bana sarılmasını, ten tene olmasını istemesi daha sorunlu ve bunu engelliyorum.

Titrerken ve pantolonunu indirirken onu tutuyorum ve kemiksiz kaldığında onu sudan çıkarıyorum ve her kıvrımını bir havluyla okşayarak şımartıyorum. Yorgunluktan göz kapakları kapanıyor ve bana yaslanıyor.

Onu kucağıma almak için eğildiğimde "Gideyim mi...?" diye soruyor. "Hayır." O bana ait. Onu kollarıma alıyorum, Onu yatağa geri götürüp ortasına yatırdım. "Bu gece burada kal."

"Ama-"

"Hayır." Kesinlikle hayır. Uykulu sesindeki belirsizlik beni öldürüyor. "Sabah kapıyı açana kadar beraberiz. Anlaşmamız böyleydi."

Yasak bir gece. Tek soru şu: Gitmesine nasıl izin vereceğim?

Tüm o terör ve uyuşturucu olaylarından sonra mışıl mışıl uyumam gerekirdi. Ve uyudum da. Ama Benedict'in sıcaklığını ve sert bedenini hissetmekle noktalandı. Uyandığımda o da uyandı, ağzı benimkini buldu, durgun ve tatlıydı ve elleri vücudumda geziniyordu. Dün gece beni kaç kez parmaklayarak orgazm ettiğini bilmiyorum.

Hem de çok.

Son kırk sekiz saat içinde pek çok beklenmedik uyanış yaşadım ama bu en iyisiydi. Ben uyuyor. Ona yakından . Çarşaf belinde ve çıplak, sırtüstü uzanmış, bir kolu gevşekçe omzumu kavırıyor.

Onu uyandırmamak için yavaşça hareket ederek dikkatlice bir dirseğimin üzerine çıkıyorum. Kralım tahmin ettiğimden daha da muhteşem ve her bir parçasını katalogluyorum. Çene çizgisini kaplayan siyah kirli sakalı ve Adem elmasının çıkıntısına kadar. Gözleri kapalı, uzun kirpikleri yanaklarına yayılmış. Genelde kaşlarını çatarak aşağı doğru indirdiği kaşları gevşemiş. Şakaklarındaki gümüş çizgiler parlıyor. Göğsü görkemli bir şekilde çıplak.

Bu mutlu iz... Çok iyi. Karın bölgesinden aşağıya inen koyu renk saçlar yasadışı olmalı. Resmen bir bal tuzağı. Fiziksel olarak karşı konulmaz, ama pürüzsüz koyu sesini, bana iyi kızı olduğumu söylemesini, bana yemek vermesini ve söylediğim her şeyi dinlemesini ekleyin, hiç şansım yok. Ve gücü baş döndürücü değilse yalan söylemiş olurum. O Londra'daki en kayda değer mafya patronu. Herkesin bir şey yapmak için izin istediği adam.

Ve o beni istiyor. Ailesi olmayan, kitapları çok seven ve biraz, hatta çok fazla inek olan özel bir kız.

İlk gerçek öpücüğüm. Dudaklarım onun tutkusunun gücüyle karıncalanıyor ve dolgunlaşıyor. Ağızımdakiler, evet, ve aynı zamanda özümdeki dudaklar. Benedict Crosse boşalana kadar yüzünde gezinmemi istedi ve ben de yaptım.

Kim bu Anwyn, çünkü ben olmadığına eminim.

Ya da küçük bir ses, belki de bu sensin ve başka hiç kimse seni onun gördüğü gibi görmedi diyor.

Başımı belaya sokabilecek cüretkar ses.

Elimi göğsünde gezdiriyor, o mutlu izlerin yumuşak ve tel tel saçlarını takip ediyorum.

Çarşafın içinde bir yumru var. Onun siki. Parmaklarım kumaşı geriye doğru sıyrırken ağızım sulanıyor, ona dokunmaya çok yaklaştım. Nihayet.

"Anwyn." Tehlikeli bir hırıltı ve Ben bileğimi avucuyla göbeği arasına sıkıştırıyor. "Bu kadar yeter."

"Seni iyi hissettirebilirim," diyorum, çaresizlik kalbimde çarpıyor. Beni zevkten iki büklüm etmişken, sert ve tatminsiz bir halde onu bırakamam. O da parçalanmak zorunda. "Seni yalamak istiyorum."

"Sabah oldu."

Ses tonunun neden sert olduğunu ve bunun bir an için neden önemli olduğunu anlamıyorum.

Sonra geri geliyor.

O benim eski sevgilimin babası. Bu bir tabu. Yanlış.

Hayır. Bunu kabul etmiyorum ve o da bunun bitmesini istemiyor. Bunu sesindeki çakıl taşından anlayabiliyorum.

"Henüz yataktan çıkmadıysak hâlâ gecedir," diyerek başparmağımı teninde gezdirmeye çalışıyorum.

Bir an için gözlerimiz buluşuyor ve yemin ederim dünyanın bana geri yansıdığını görüyorum. Sert ve duygusuz olmaya çalışıyor ama yüz ifadesinde acı ve arzu dolu bir karmaşa var.

Sonra kepenklerini kapatıyor, siyah oniksten bir duvar aramıza giriyor. "Bir gece, Anwyn."

Elimi ondan uzaklaştırıyor ve yataktan yuvarlanarak gardıroba doğru yürüyor, ben yetişene kadar boxer'ını çekmiş ve gömleğinin düğmelerini ilikliyor.

"Bu kadar mı?" Fısıldıyorum.

"Evet." Etrafına bakmıyor.

"Hiçbir şey gibi mi davranacağız?" "Kimse bilmemeli."

Kurumuşum, kırılanım, ölüyüm. Bir ağaçtan koparılmış, solmuş, kavrulmuş, sonra da Benedict Crosse'un iyi topuklarının altında ezilmiş bir yaprağım.

Siktir et onu.

Gerçekten. Onu daha da çok sevmemi sağladığı, beni havaya uçurduğu, zevkten uçurduğu, sonra büyüğü kesip yere çakılmama izin verdiği için onu sikeyim.

Pijamalarımı buluyorum ve bu da yetmeyince sormuyorum bile. Onu gardırobunun önünden çekiyorum ve elime ulaşan ilk gömlek başımın üzerinden geçiyor.

Onun gibi kokuyor ve kalbim ağrıyor.

"Anahtarı alması ve bizi çıkarması için birini arayacak mısın?"

Cevap vermiyor ve birkaç saniye sonra ona bakıyorum. Her zamanki tertemiz takım elbisesi içinde duruyordu, bu seferki soluk gri ve beyaz gömlekti. Kravat ve lavabolar dahil tamamen giyinmiş ve dün geceki sabırlı sevgilim yerine Westminster'ın tertemiz, kontrollü mafya kralına dönüşmüştü.

Bu adam bana iyi kızım diyecek ve beni orgazm edecek bir adam değil.

"Anahtar," diye tekrarlıyorum.

Çenesinde bir kas kıpırdıyor ve yatağının başucundaki dolaba doğru yürüyüp kapağını açıyor.

"Bunca zamandır yedeğin var mıydı?" "Elbette," diye sakince yanıtlıyor. "Seni pislik!"

Bu konuda neden bu kadar kızgın olduğumu bilmiyorum. Ne de olsa anahtarı pencereden atan oydu. Ben her zaman tutsaktım. Ama orada olduğunu bilmek her şeyi iğrenç hissettiriyor. Sanki benimle dalga geçiyormuş gibi.

"Ver onu bana." Anahtarı ondan kapıyorum ve kapının kilidini açıp kaçmaya çalışırken ellerim titriyor. Hışımınla aşağıya iniyorum ve ancak geniş koridora geldiğimde aklım başıma geliyor. Onun odası benimkinin hemen yanındaydı. Bu yüzden başka türlü girilemeyecek bu evden çıkış yolunu bulmak bu kadar kolaydı.

Geceyi burada geçirdiğim bunca zaman boyunca, o sadece yan odadaydı. Birkaç adım ve koca bir dünya uzakta.

Ondan nefret ediyorum.

Ve onu seviyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve ben dururken oda dalgalanıyor. Ön kapı kilitli olacak. Evime geri dönmek için ne ayakkabım, ne param, ne de anahtarım var. Telefonum da yok. Üzerimde Ben'in gömleğinden başka bir şey yok. Buradan çıkabilsem bile, şansım yaver giderse ayaklarımı kesecek ama ölümcül bir enfeksiyona yol açmayacak Londra sokaklarında eve iki mil yürümek zorunda kalacağım.

Yaşasın. Yani potansiyel olarak, bir kaçırılma olayından kurtulmuş ve bir diğerinden kaçmış olacaktım, sadece sokak temizliği eksikliği ve yetersiz halk sağlığı önlemleri nedeniyle aşağı çekilecektim. Eğlenceliydi.

"Sana bir ev aldım."

Döndüğümde Ben'i tam arkamda buldum. Şerefsiz. Bir kedi kadar sessiz. Evcil hayvanım olsaydı ona bir zil takardım.

Ama o benim değil, değil mi? Ve neden bahsettiğini bilmiyorum. Bir ev mi?

"ıkarın beni." Duygularımla dolup taşarken, onun kadar duygusuz olmaya çalışarak teslim oluyorum. Şansımı yürüyüşle deneyeceğim.

"Bratva hala nerede yaşadığınızı biliyorken ve ev arkadaşlarınızın erişimine sahipken olmaz."

"Eve gidiyorum," diye ısrar ettim. "Bugün."

"Sen ho-" Sözüünü kesiyor, ellerini ceplerine sokuyor ve başını eğerek birkaç derin nefes alıyor. "Yarın. Avukat evinizin yarın hazır olacağını söyledi, ben de Bratva ile ilgileneceğim..."

Yüz ifadem de hissettiklerim kadar gök gürültüsü gibi olmalı, çünkü iç geçiriyor ve ekliyor, "Pekala. Bugün. Bu akşam yeni bir evin olacak. Eşyalarını alması için George'u çağıracağım-"

Benedict Crosse'un bana neden bir ev aldığını sormak yerine, "Kendi eşyalarımı kendim alabilirim," diyorum. Nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Sadece benim için, istediğim zaman gidebileceğim bir mülk mü? Deli.

"Hayır. Yapamazsın."

Odama en son ne zaman girdiğimi hatırlıyorum ve ürperiyorum.

Evet, haklı olabilir. Tamam, belki de haklıdır.

"Depozitomu kaybetmek istemiyorum," diye mırıldandım.

Başını salladı. "Depozitonuzu geri alacaksınız. Ya da eşdeğerini. Ve bu geceye kadar burada kalırsan, kendine ait bir yerin olacak."

"İtaatim ve sizi polise ihbar etmemem karşılığında ödeme mi?"

"Eğer bu yorumu seçerseniz. Polis ben ne dersem onu yapar. Ama sana güvenlik teklif ediyorum Anwyn, eğer bunu kabul edecek kadar uysal olabilirsen."

Arzuladığım şey güvenlik değil, o. Bu sözleri ısırarak geri alıyorum. "Peki. Kahvaltı istiyorum," diye homurdanıyorum.

Dün gece öptüğüm dudaklarda hüznölü bir gülümseme beliriyor.

Birlikte geçirdiğimiz Pazar sabahlarına çok benziyor, tek fark onun kıyafetsiz nasıl görüldüğünün farkındayım.

Ki bu da bir sorun. Beni acıktırıyor ama hazırladığı ikramlar için değil. Tatlı ve sütlü Darjeeling çayı, bol tereyağlı ve marmelatlı tost.

Geçtiğimiz altı ay boyunca aramızdaki duvar yıkılmış, tuğla tuğla yontulmuştu.

Tüm o samimiyeti kaybettik. Her sıradan kahkahayı ve ortak gülümsemeyi. Birbirimize gerçekleri anlatmaya ve farkına bile varmadan hayatlarımızın ayrıntılarını ifşa etmeye başlamıştık. Ben ona çalışmalarımın bahsediyordum, o da yargıladığı diğer mafyaların küçük çekişmelerinden söz ediyordu.

Sadece sessizce ama fiziksel olarak her zamankinden daha farkında olarak karşılıklı oturduğumuzda ne kadar ilerlediğimizi ve geri dönüşünü ne kadar özlediğimi hissediyorum.

Bir parça tostun üzerine koyu kırmızı vişne reçeli sürüyorum. Bir ısırık aldığımda Ben'in gözleri ellerimi takip ediyor. Ben çiğnerken ağzıma bakıyor ve reçeli dudaklarımdan yaladığımda gözleri kararıyor.

Onun hakkında hissettiklerim müstehcen ve yasak. Ama bir gece demiştik, o yüzden beni izlemesinin ne anlama geldiğini sormak için yanıp tutuşsam da sormuyorum. Bana yaptığı çayı yudumluyorum ve söylediği son şeyi düşünüyorum.

"Bana evden bahset." Çünkü bu adam ne kadar zengin olursa olsun, bana bir ev alması hala... Önemli. Benim gibi, ana ailesi yatılı okul ve düzinelerce kişiyle paylaşılan ilk evler olan biri için bu, en uzun kıştan sonra bahar vaadidir. Ben'i burada ziyaret etmeyi seviyorum. Güçlü bir kral olabilir ama evi her zaman sakin ve sessiz, daha önce yaşadığım hiçbir yere benzemiyor. Düzinelerce çalışanı olduğunu bilmeme rağmen sadece o ve ben.

"Büyük bir bahçesi var." Kaşlarını çatıyor. "Ağaçlar falan."

Elim tostı yüzüme götürürken yarı yolda duruyor. Bir bahçe. Kendi bitkilerimi yetiştirebileceğim ve güneş ışığında oturabileceğim bir yer. Boğazım kuruyor.

"Bitkilerle dolu uzun taş olukların bulunduğu bir terasa açılan Fransız kapıları olan bir kahvaltı salonu ."

"Otlar mı?" Boğuluyorum, çünkü hayalimde fantastik bir evde bunlar var. Mis kokulu lavanta, biberiye ve nane saksıları ve uzandığım bir şezlong. Çalışırken dizüstü bilgisayarımın ekranını görebilmem için bir şemsiye, önümde uzanan çıplak bacaklar.

Ben nereden bileyim, sen bitki uzmanısın, dercesine tek kaşını kaldırıyor. "Sevdiğin mor olanı fark ettim."

Lavanta o zaman. Evin geri kalanı harabeye dönmüş olabilir ama ben şimdiden büyülendim.

"Bu yüzden mi aldın?" Şaka yapıyorum.

"Evet." Basit bir cevap, ifadesi ciddi. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum, çünkü evet, gözlemci biri. Bir keresinde Ben'e morello kirazını sevdiğimi söyledim ve ertesi Pazar sabahı masada bir kavanoz vardı.

Hiçbir şey onun dikkatinden kaçmaz.

Ama belki de bu onun profesyonel gayretinden daha fazlasıdır? "Londra'nın hemen dışında," diye devam ediyor.

Kalbim tekrar çarpıyor. Onu ziyaret edebileceğim kadar yakın. Onu görmeye devam edebilirdim.

"Böylece okulunu bitirebilirsin."

Oh.

Kalbim kırılıyor, ışığa ulaşamadan kırılan bir tohumdan çıkan körpe bir filiz. Bu beni özel yapmaz.

Muhtemelen pek çok kız ev gibi bir hediye kabul edemeyecek kadar gururludur, ancak biri bana bir evin ne olduğunu anlayabilecek yaşa geldiğimden beri istediğim ve sahip olmadığım bir şeyi teklif ettiğinde buna karşı çıkmayacağım. Sadece yaşayacak bir yer.

İlk kez bir ev ve seveceğim bir aile hayal ettiğim zamandan bu yana pek çok şey değişti. En önemlisi, tüm o bulanık hayaller netleşti. Sadece bir ev değil, Westminster'da bir şehir evi. Sadece bir aile değil, kocaman gri gözlü çocuklar. Beni sevecek tek bir kişi vardı: O. Ben.

"Teşekkür ederim, Bay Crosse."

Bir sessizlik oldu.

"Buna geri dönelim," diye mırıldandı. "Dün gece bana Ben dedin."

"Dün gece beni orgazm ettin," diye karşılık veriyorum.

İç çekiyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor, öyle bir hüsrana jecti ki neredeyse onun için üzüleceğim. Neredeyse.

Sonra onun ilgisini bir geceden fazla hak etmeyecek kadar genç ve kız gibi olduğumu düşündüğünü hatırlıyorum.

Aramızdaki bu gerginlik korkunç.

"Evi ne zaman aldınız?" Her şeyden çok sessizliği doldurmak için soruyorum. Bir mafya anlaşmasının parçası olduğunu ve normal insanların etrafa saçtığı bozuk paralar gibi onun da etrafa saçtığını söylemesini bekliyorum. Kanepesinin arkasında olabilir. Külçe altını ve dört yatak odalı evi orada kaybettim.

Ama yapmıyor. Çayını yudumluyor ve diyor ki, "Dün sabah. Sen internette saatlerce arama yaparken... İstedığımı bulmam biraz zaman aldı. Bir süredir bunu düşünüyordum ama harekete geçmedim çünkü..." Ağzı ve yine sözünü kesiyor, hiç ona benzemiyor. Genelde sözleri net ve keskindir. "Bu bir zorunluluktı. Zaten çok uzun süre beklediğimi gördüm."

Ben onun yatağında uyurken bana bir ev aldı.

"Beni buradan çıkarmaya çalışıyorlar." Gülmeye çalışıyorum ama sadece kırılmış ve ezilmiş durumdayım. Düşündüm ki... Dün gece bana karşı bir şeyler hissettiğinden o kadar emindim ki.

Bir şeyin suç olduğu ortaya çıktı.

"Seni güvende tutmaya çalışıyorum, sevgilim. Bratva'dan. Ve kendimden," diye yumuşakça ekliyor.

Ondan güvende mi? Ben dikte edilecek bir çocuk değilim. Tüm o kibirli şeylerin arasında. Ve bana tatlı bir sevecenlikle seslenip, benden sakladığı her şeyle alay etmesi? İşte bu. En kötüsü de bu.

"Ciddi değilsen bana sevgilim deme."

"Ciddiyim." Başıımı kaldırıyorum ve gözleri masanın karşısında benimkilerle kilitleniyor. Çayını bırakıyor ve tamamen yüzüme odaklanıyor. "Sen benim tek iyi kızımsın. Sevgilimsin. Kraliçemsin. Birlikte olamasak bile Anwyn, sen her zaman benim sevgilim olacaksın."

Öfkemin sıcaklığı sevgi ve uyarılma ateşine dönüşüyor, sadece birlikte olamayacağımızı kabul ederek yumuşuyor. "Gerçekten mi?"

"Evet."

Yine de dik duruşundan ve kollarını kavuşturduğundan fikrini değiştirmeyeceğini anlıyorum. Westminster'ın onuru ve oğlunun mirası onun için benimle birlikte olmaktan daha önemli.

"Senin için birkaç kıyafet ve başka neye ihtiyacın ayarlayacağım. Sonra bu akşam seni yeni evine götüreceğim."

Başıımı sallayarak kabul ediyorum ve son yirmi dört saatte olanlara rağmen yeniden arkadaş oluyoruz.

Bir saatten az bir süre sonra bir gardırop dolusu kıyafet geldi. İsteyebileceğim her şey, hepsi benim bedenimde. Giymek için önden düğmeli beyaz bir güneş elbisesi seçiyorum ve saçlarımı omuzlarımın üzerinden akacak şekilde tarıyorum.

Ben onun kütüphanesinden kitaplar çalarken ve o Bratva'yı öldürme planlarına varan bir dizi telefon konuşması yaparken, günün içinde rahatlarım, bunun nasıl görüyorum. Başından beri olduğu kadar rahat, ama dün gecedan beri gelişen ekstra samimiyetle birlikte.

Onu seviyorum.

Onu haftada bir görmeye geri dönemem.

Öğle yemeği yiyoruz ve Ben, yeterince yiyip yemediğim konusunda -koyu kaşlar ve sivri bakışlar için doğru tanım buysa- telaşlanıyor. Gün çok hızlı geçiyor ve endişe midemde emiciler çıkarıyor, etrafımda kıvrılıp bükülüyor, vücudumdaki havayı boğmaya çalışıyor.

Akşam, dedi. Beni aldığı bu güzel eve götürecekti ve her hafta ziyaret etmek için bir bahanem olmayacaktı.

Bu planın bana uygun olduğunu düşünmüştüm.

Ama uçurumun kenarı hızla yaklaşıyor. Benedict Crosse'u bir daha asla göremeyeceğim an. Ve işte o zaman fikrimi değiştiriyorum. Onunla sadece birkaç saatim kaldı ve sonra hayatından sonsuza dek çıkacağım.

Yapılacak tek bir şey var: Bana yaptığı şey.

Dün gece beni zevkle soydu. Bedenim artık bana ait değildi. Bana hiç kimsenin kendimi onun kadar iyi hissettiremeyeceğini gösterdi ve beni boşalmasının çizgileriyle kapladı. Biri hariç, önemli olan her yönden beni kendine ait kıldı.

Beni sahiplendi.

Turnabout adil bir oyundur. Ona sahip çıkacağım.

BENEDICT

Duyguların gökkuşağı gibi. Öfkeli, üzgün, sevinçli ve şimdi mavi gözlerinde bir parıltı olduğunu anlatmanın güzel bir yolu. Violet. Bir son ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

Bilinci yerinde değilken onunla oturmamı saymazsak, ilk kez bütün bir günü birlikte geçiriyoruz. Onunla daha fazla zaman geçirmeyi dilemiştim ve aklımdaki bu olmasa da bunu kabul ediyorum.

"Bana mı öyle geliyor yoksa burası çok mu sıcak?" Anwyn kirpiklerinin altından bana bakıyor ve hırkasını çıkarıp geriye sadece beyaz sundress elbisesini bırakıyor. Neredeyse hiç teni açıkta kalmamıştı. Sadece kolları ve omuzları. Tamam, bir de göğüslerinin kabarıklığı arasındaki vadi. Boyun çizgisi dövmeyle ortaya çıkıyor. Tasarımı hafızamdan edecek kadar bakmadım. Yapmalıydım.

Masama doğru ilerliyor ve kalçalarının salınımı beni hipnotize ediyor. Uçuşan elbisesi kalçalarının arasına sıkışıyor ve bir iniltiyi bastırıyorum.

"Ne yapıyorsun, Anwyn." Kelimeleri sertleştiriyorum ve ses tonum daha da kötüleşiyor çünkü zaten yarı sertleşmiş olan sikim şimdi çelik bir çubuk gibi.

"Sadece düşünüyordum da..." Elbisenin ön kısmında düğmeler var ve parmaklarını düğmelerin üzerinde gezdirip masama doğru eğildiğinde resmen kalp krizi geçiriyorum.

İşte o zaman onun yaşadığı bu duyguyu fark ediyorum.

İnkar.

Dün gece kazandıklarımızdan vazgeçmeyecek. İlk düğmeyi çözerken ona durmasını söylemeliyim, sonra bir sonraki.

"Burası çok sıcak."

Özellikle değil ama başımı

sallıyorum. "Biraz ağrım var..."

Tamam, haklı, kavruluyor. Başım dönüyor. Son birkaç günde çok şey yaşadı, ama göğüslerinin arasındaki vadiyi ortaya çıkarırken bunalmış hisseden benim. O kadar güzel ki gözlerimi alamıyorum.

"Benim için bir şey kontrol eder misin?" Bana daha önce hiç böyle gülümsememişti, yavaş, hınzır ve baştan çıkarıcı. Masanın etrafında kayarak kenara tünüyor, çıplak bacakları benimkilerin üzerinde. Uyarılma hissi içime ve aletime doğru akıyor. Yemin ederim, ön boşalmayı sızdırıyor olmalı. Yanağında uçuşan bal sarısı bir saç teli var ve evet, onu şefkatle fırçalamak istiyorum. Ayrıca tüm o ipeksi saç tellerini açgözlülükle toplamam ve onu ağlatacak kadar derinlemesine becerirken ona sarılmam gerekiyor.

"İşte." Elbisesinin eteklerini yukarı çekiyor.

Bunu yapan benim elim olmalı. Onu soyarken. Yumruklarımı sıkıyorum. Eskiden Anwyn'in varlığının bile işkence olduğunu söyledim.

Ne kadar saf bir adammışım.

Bu. Bu gerçek bir acı. Onun amının tadının nasıl olduğunu bilmek ve kendimi bir daha onun tatlılığında kaybedememek, çünkü bunu yaparsam boktan bir baba ve tüm bölgeme kötü bir örnek olurum. Benim yarı yaşımda.

Kalçasının üst kısmı ve ardından külotunun dikişi ortaya çıkacak şekilde kayıyor ve ben nefes alamıyorum. Tek yapabildiğim

uzanıp onu kucağıma çekmekten kendimi alıkoyamıyorum. Bakışlarımı yüzüne doğru sürüklüyorum ve orada bir meydan okuma var. Işıltılı bir meydan okuma.

"Çürüklerim var mı?"

"Hayır." Bakışlarımı onun mavi gözlerinde tutuyorum. Onun içinde boğulacağım ve umurumda bile değil.

"Bakmak zorundasın," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor. "Peki ya burası?" Kumaşın tene değmesiyle, isteğim dışında, dantelli küçük külotunu yukarı çekmesiyle ortaya çıkan kıcının yanağına bakıyorum.

Onun için aldığım külotlar.

Acaba sikim bir daha yumuşayacak mı? Belki de patlayacağım? Ağrı artık neredeyse bir yanık. Tüm vücudumu ele geçirdi. Zonkluyorum.

"Ee?" diye soruyor. Benim yaramaz fingirdem. Beni açıkça sertleştirdiği yere bakarken yakalıyorum onu ve kahretsin. Bu ateşle oynamak.

"Hayır." Suyun altında kalmışım gibi nefesimi tutuyorum. "Çürük değilsin." Tanrıya şükür. Dün gece onu morartmamayı başarmıştım.

Onda bir iz bırakamadığım için hayal kırıklığına uğramayacağım. Hissetmeyeceğim.

"Kontrol ettiğin için minnettarım." Elbisesinin eteğiyle oynayarak aşağı kaymasına izin veriyor.

Tamam, odada biraz daha hava var ama kesinlikle hayal kırıklığı yarattı. Kıcının alt kısmının tatlı kıvrımı, lanet olsun ona bütün gün bakabilirim.

"Nezaketinizin karşılığını ödemek isterim."

"Teşekküre gerek yok," diye homurdandım. "Ve ben nazik değilim." Ben korkunç bir canavarım.

"Belki de sana karşı nazik davranacak birine ihtiyacın vardır. Örnek olarak." Elini kucağımdaki bariz şişkinliğin üzerinde gezdiriyor.

"Anwyn," diyorum, uyarı yüksek sesle. "Seni tatmak istiyorum, Ben."

Ah lanet olsun. Adımı söylediğinde beni çözüyor.

"Seni iyi hissettirmeme izin ver." Üzerime eğildi. "Dün gece bana yaptığın gibi."

Kelimeler kafamın içinde dönüp duruyor. Konuşmuyorum.

"Ağzımı kullanabilirdim. Bunu yapma şansım olmadı." Bir tutam belirsizlik, bir tutam özlem. Kızımın istediği herhangi bir şeyi kaçırma fikri düşünülemez. O her şeye sahip olabilir.

"Devam et o zaman." Sesimi zar zor tanıyorum. Otorite var, evet, ama törpü tamamen arzu. "Dizlerinin üstüne çök."

Hevesle aşağı kayıyor, gözleri beklentiyle parlıyor.

"Sikimi çıkar."

Sanırım onu korkutmak niyetindeyim, ama dudakları ayrılırken elimi çok nazıkçe saçlarının arasına kaydırıyorum. Hak ettiği kadar yumuşak ve şefkatli, titrememek için mücadele etsem bile. Küçük elleri kemerimde. Belimdeki sıkışma, sonra pantolonum yerleşiyor, gevşiyor. Düğme patlıyor. Fermuarın sesi bir mırıltı. Her hareketi geçici bir yavaşlıkla yapıyor. Bir erkeğin kıyafetlerine aşına değil.

O kadar tahrik edici ki, gerçek dışı. Heves ve masumiyetin birleşimi.

Yer değiştiriyor ve halının kızımın dizlerine battığını görüyorum ve oh kesinlikle hayır.

"Orada kal," diye bağıryorum ve adımlarımı atarken onun acı dolu miyavlamasını duymazdan geliyorum. Minderler. Bir an için beynim o kadar kızardı ki, kendi evimin neresinde lanet olası bir yastık bulabileceğimi hatırlayamadım, ama eve av getiren bir mağara adamı gibi iki tane bulup getirdim. Onları yere atıyorum.

Benimle minderlerin arasına bakıyor ve yutkunuyor. Aşırı aktif hayal gücünün ne hayal ettiğini bilmiyorum ama işaret ediyorum. "Şuraya diz çök."

Sürünürken omuzları gevşiyor ve kahretsin, daha fazla sertleşebileceğimi düşünmemiştim, ama görünüşe göre Anwyn'in diz çökmek ve sikimi emerken daha rahat olmak için süründüğünü görmek, sikimden precome sızdırma kapasitesine sahip. Çaresiz durumdayım.

Bu yüzden önünde durduğumda sert olacağını düşünürsünüz. Ama kıyafetlerimi bir kenara itip, ağzını sikimin üzerine çekip itmek istesem de, beni keşfettiğinde yüzünde beliren ifadenin tadını çıkarmayı tercih ediyorum.

Boxerımı indirip başparmağıyla başını okşarken cesaretinden duyduğum vahşi gurur içimi dolduruyor. Boyumu gösterdiğinde gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Şu anda objektif olmanın ötesindeyim, ama elleri ereksiyonumun yanında küçük görünüyor. Hatırlayabildiğimden daha sertim, son altı aydır onun hakkında düşündüklerim göz önüne alındığında bu oldukça önemli bir şey.

"Erkeğinin sikini seviyor musun, sevgilim?" İfadesi anlamlı olsa da, cevabını beklerken göğsümde bir düğüm oluşuyor.

Gülümseme yüzüne yayılıyor, gözlerini aydınlatıyor. Öne doğru eğiliyor, bakışları benimkine sabitleniyor ve ucunu yalıyor. Bir kere.

Sarsılıyorum. Dilinin o kısa teması beni bir tıslamaya zorluyor.

"Dalga geçiyorsun," diyorum ama o kadar çok sevgi var ki sırtıyor.

"Aletinizi emmemi ister misiniz, Bay Crosse?"

Yumruğum kapanıyor ve bu hareket saçlarını kafa derisine doğru sıkarken sırtıyor.

"Velet," diye mırıldanıyorum onu amansızca istediğim yere çekerken. Ben çektikçe nefesi kesiliyor. "Bunun için seni geri alacağım."

Yalayacağım. Üst üste yedinci orgazmından sonra merhamet çığlıkları atana kadar onu yalayacağım.

Hemen sonra... Tanrım.

Sikimin hassas ucunu dudaklarının arasına alıyor ve göğsüm sıkışıyor. Nefesim kesiliyor. Bu zevk kırk yıllık hayatımda yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Ağzı sıcak, ıslak ve yumuşak. Dudakları kaskın üzerine bastırıyor ve ben şaşı oluyorum. Büyüktüm. Korkutucu derecede, ama o çok cesur ve ağzını doldurduğu belli olmasına ve çenesini açmaya zorlamasına rağmen dişlerini kapatıyor ve her şey pürüzsüz bir sıcaklıkta.

"Daha derine," diyorum ve o da itaat ediyor, sikim boğazının arkasına gelene kadar beni içine alıyor. Sonra söylenmeden başını sallıyor ve yanaklarını çukurlaştırıyor.

"Aferin kızıma."

İnliyor ve başını salladığını hissediyorum. Bu hoşuna gidiyor, değil mi?

"Aferin kızıma, sikimi emme şekline bayılıyorum." Sözlerimden kim daha çok tahrik oldu bilmiyorum, o mu ben mi? İçinden bir ürperti geçtiğini görüyorum ve meme ucunu bulmak için aşağı uzanıyorum. "Sen de bundan hoşlanıyorsun, değil mi? O güzel yarığın benim için ıslak mı?"

"Ah," diye bir ses çıkarıyor, bu evet anlamına da gelebilir, ihtiyacının sözsüz bir göstergesi de.

"Erkeğinin sikini yalayarak onu memnun eden iyi kızların ne elde ettiğini biliyor musun?" Cevabını beklemiyorum. "Daha fazlasını alırlar. Senin bekaretini alacağım, sevgilim. Seni esneteceğim, içini açacağım ve başka bir erkek için seni mahvedeceğim."

Bu kadar sahiplenici olmak istememiştim ama elimde değil. Ağzı sikimin üzerinde ve ben onu istiyorum. Daha fazlasını istiyorum, lanet olsun. Ve yanlış ya da değil - kimi kandırıyorum, benden yirmi yaş küçük bir kadına sokulmak lezzetli bir tabu - durmayacağım. O benim oğlum yaşımda. Bakireler hiçbir zaman bana göre olmamış olsa da, Anwyn'le birlikte bu delicesine ateşli bir hal alıyor.

"İyi kızlar ağızlarından sikilir." Bunu söylediğime ya da yapacağıma inanamıyorum.

Kabul ettiğini inliyor.

Ah, doğru. İşte bu yüzden. Çünkü o cesur ve güçlü ve benim her şeyimi alabilir. Aydınlığı ve karanlığı.

"Ve eğer çok fazla gelirse, iyi kızlar buraya dokunur." Diliyle sikimin gergin derisini keşfederek beni aklımı başımdan almaya devam ederken bile küçük elini kalçama koyuyorum. "Anlıyor musun?"

Bir inilti daha ve gözlerimiz parlayan şaftımın üzerinde buluşuyor. İki elimi de saçlarına atıyorum, ipek beni tutuyor,

Kalçalarımı yukarı doğru her itişimde onu daha da derine çekerken ve aşağı doğru çekerken görebilmek için yer değiştiriyorum. Anwyn'in dokunduğum her yeri pürüzsüzmüş gibi geliyor. Bahse girerim amı cennet gibidir. Beynim bunun üzerine kekeliyor, tabu bunun ne kadar mükemmel olduğuyla güreşiyor.

O benim. Onun ağzını sikecek tek kişi benim. Gitmesine izin vermeyeceğim. Asla kötü seks yapmayacak, kalbi kırılmayacak ya da etrafta dolaşmayacak.

Hayır. Sevilecek, el üstünde tutulacak, orgazm olacak ve iltifat görecek. Ve kullanılacak, çünkü benim kirli kızım bunu seviyor.

Ağzını sikerken başka tarafa bakamıyorum ve o da kalçamı bırakmıyor, tırnaklarını baldırlarıma batırıyor ve onu başka türlü alamayacağım kadar sert ve sert almam için beni cesaretlendiriyor. Gözleri sulanıyor ama eli hiç titremiyor.

Asla dokunmuyor. Ve gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

Anwyn ile olacağını bilmem gereken bir şekilde tutkulu. Boğazının arkası sikimin tepesini karıncalandırıyor. Tam olarak içine girmedim, sadece başını soktum, gerçekten, ama bu yeterli. Mavi gözleri üzerimdeyken fazlasıyla yeterli. Taşaklarım yukarı çekiliyor, hazırlanıyor. Karnımda zevk sarmalları oluşuyor.

Hafifçe başını salladığını ve bacağımı kavradığını hissetmem çok iyi bir şey, ama bu işi burada bitirmeyeceğim.

"Bunu çok iyi yapıyorsun, sevgilim," diye törpülüyorum.

Ondan küçük bir boğulma sesi geliyor ve Anwyn'in başını kaldırıyorum, yutkunana ve sonra dudaklarını yalayana kadar bir tükürük çizgisi bizi birleştiriyor.

"Neden durdun?" Ağzı açık bakışlarında bir parça kafa karışıklığı var. Açıkta kalan göğüsleri kabarıyor ve evet, harap görünüyor, dudakları sikimi almaktan kızarmış.

"Ben biraz eski kafalıyım," diyorum orantısız bir sırtıtışla. "Seni benim olarak işaretleyeceğim. Ama söyle bana sevgilim, tohumumu nerede istersin?"

Gözleri kocaman oldu.

"Tohumlarımın nereye gitmesini tercih edersin, güzel kızım?" Törpüledim. "Ağzına mı? Alay ettiğin o kremi kalçaların üzerine

Benimle mi? Küçük memelerini boyamakla mı? Ya da çıplak bir şekilde amının derinliklerine girip seni çiftleştirmek."

"Evet."

Birbirimizi anlıyoruz, bu kız ve ben, çünkü açıklamak zorunda değilim. Bunların hepsini istediğini söylüyor.

"Yapacağız. Ama bana şimdi ne istediğini söyle."

Cumartesi akşamlarını onun ofisinde birlikte geçirdiğimiz altı ay boyunca, tekrar eden fantezim o kadar klişe ki neredeyse utanıyorum.

Ama bunun ilk ve tek sefer olma riski var, bu yüzden utangaçlığıma yer yok. "Beni masana alır mısın?"

Tek kaşını eğiyor. "Seni masanın üzerine yatırıp kontrolümü kaybetmişim gibi yememi mi istiyorsun?"

Hızla başımı sallıyorum. Oh, evet. İşte bu. O kadar çok ki.

Kolunu pervasızca savurarak her şeyi parlak ahşabın üzerinden süpürüyor. Cam kağıt ağırlığı, tüm raporları, kalın kalemleri, kitapları ve hatta bilgisayarının klavye ve fare parçaları bile yere düşüyor. Kağıt ağırlığı yuvarlandıktan sonra bir kitaplığa çarpıyor, kağıtların hışırtısı içinde sekiyor ve sonra durma noktasına geliyor. Sessizlik, benim nefes nefese kalışlarım ve Ben'in derin hırıltılarıyla bölünüyor. Koyu parlak ahşap açıkta, kirletilmem için hazır.

İstediğim buydu. Ben'in kontrolünü kaybetmesi beni heyecanlandırdığı kadar dehşete düşürdü. Kafamın içini gördü ve-

"Arkanı dön."

Şok beni taşlaştırdı. Ama normal taş değil. Magma, ağır ve yakıcı sıcak. İmkansız. Elemental. Birlikte geçirdiğimiz tüm o akşamlarda olduğu gibi, o kadar baskın ve otoriter ki klitorisim onun emriyle zıplıyor.

Ben bana kibirli bir bakış atıyor ve yanaklarım kızarıırken itaat ediyorum.

Bir duraklama var. Ne olacağını biliyorum ama bekliyorum.

"Eğil." Sesi yumuşak ve sakın ama emredici.

Ben de öyle yapıyorum, yanağımı serin tahtaya koyuyorum. Giyinik olmama ve onun da giyinik olmasına rağmen kendimi pis hissediyorum. Göğüslerim cilalı masaya bastırıyor ve kıcımın nasıl havada olduğunu görünce yarığım daha da tahrik oluyor.

"Eteğini yukarı çek."

Hızla belime kadar çekiyorum, istekliyim. Onu istiyorum ve hayal ettiğim her şey o kadar yakın ki zar zor düşünebiliyorum.

"Külotunu indir." Sesi biraz kısık çıkıyor ve ben beyaz dantel külotumu kalçalarımın altına indirirken inliyor. "Çok ıslaksın, sevgilim."

"Beni ıslattınız, Bay Crosse."

"Ben," diye düzeltiyor ve bir kumaş hışırtısı duyuluyor.

"Ben," diye iç geçirdim. "Ben." İki ismi de seviyorum. Tatlı ve şefkatli sevgilim, Ben. Ve sert, tehlikeli, korkutucu mafya babası Bay Crosse.

Sert, küt ve sıcak bir şey sırlıslıklam amıma dokunuyor. Onun tacı.

"Seni becermemi ister misin, sevgilim?" Kör ucunu kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor, ona ihtiyacım olan yerde değil. Sadece girişimi fırçalıyor ve klitorisimin üzerinden geçiyor.

"Evet." Bir sızlanma olarak çıkıyor. Çaresiz bir ihtiyaç çığlığı ve onu geri itiyorum.

Kıkırdayarak uzaklaşıyor. "Sabırlı ol, sürtük kızım. Sikimi istiyorsun, ha?"

"Evet. Lütfen. Bay Crosse, lütfen." Belli belirsiz beynim onun çıplak olduğunu fark ediyor. Beni çiğ çiğ sikecek, hayır

Prezervatif. Ve lanet olsun, ama bu klitorisimin seğirmesine neden oluyor ve kıvraniyorum, akılsızca amıma daha fazla temas çalışıyorum. Ona güveniyorum. Aramızda hiçbir şey istemiyorum.

"Bacaklarını aç."

İtaat etmek için çabalıyorum. Klitorisimdeki ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine sürtmekle o kadar meşguldüm ki unutmuşum. Ayaklarımı birbirinden ayırıyorum ve o da ödül olarak ayaklarımın arasına girerek beni daha da itiyor. Pantolonunun pürüzsüz kumaşı çıplak iç uyluklarımda bunun ne kadar yaramaz olduğunu vurguluyor. O tamamen giyinik, ben değilim. Ben onun fahişesiyim, yaşlı ve yasak bir adam tarafından tecavüze uğramak için masanın üzerine eğildim.

Bir sundress içinde raylı almak.

İsteddiği herkese sahip olabilecek güçlü bir mafya patronu beni seçti.

"Böyle çok güzelsin Anwyn. Pembe ve bereketli." İkimizle de dalga geçerken neredeyse mırıldanıyor, sikini kaygan olduğum yerde sürüklüyor. Sikini avucunun içine almış olmalı ve bu düşünce içimi sıkıyor. Boş, çok boş.

Duraklıyor. "Bir şey daha var."

"Herhangi bir şey." Uyluklarımda arasında bana çentik attığı yere o kadar odaklanmışım ki, sadece ucu kıvrımlarımda duruyor, düşünemiyorum.

Gövdemi kollarının arasına alıyor, elleri karnımda ve göğüs kafesimde. Yanağının kaba kılları yanağıma sürtünüyor ve ağzımın yanına bir öpücük konduruyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Bir kez içine girdim mi, gitmene izin vermeyeceğim, Anwyn. Bedeli ne olursa olsun, öderim. Dünyanın kınaması, oğlumun öfkesi, arkadaşlarının ve iş ortaklarımda onaylamaması. Sen karım olduğun sürece umurumda değil."

Bunca yıldır duymak istediğim şey buydu. Biri için yeterli olmak, sevilme istedim. Benedict Crosse bana sahip olmak için her şeyi yakıp yıkmaya hazır.

"Yatağında, hayatımda, seni sürekli dolduruyorum. Kendini hazırlasan iyi olur. Doyumsuz olacağım.

beni hemen durdur. Şu anda." Kıpırdamadan duruyor, bana düşünme fırsatı veriyor.

Ha. Gerek yok. Beni iyi vakit geçirmekle, onun olmakla tehdit etmen beni vazgeçirmeyecek.

"Durma." Eriyorum, ona doğru geri çekiliyorum. "Lütfen."

"Çok emin olmalısın, sevgilim. Senin için tek gecelik ilişkiler ya da rastgele bir öğrenci olmak diye bir şey olmayacak," diye homurdanıyor. "Bir canavarla evli olacaksın. Seni kıskanıyorum. Başka erkeklere dokunamayacaksın, çünkü onların seninle temas eden her parçası kesilecek."

Belli ki ben de en az onun kadar dengesizim, çünkü uyarılma hissi içime işliyor. Beni istiyor. Ben onun malıyım ve ödün vermeyecek.

"Bunu istiyorum." Bu bir soru bile değil. Bana dokunmasını istediğim tek kişi o. Sanki ben bir kediymişim ve o da kedi nanesiymiş gibi ona sürtünmek istiyorum. O güzel, hafif gri bir uyuşturucu ve bunu ilk talep edenin ben olduğuma inanamıyorum. Kırk yıldır bu dünyadaydı, kesinlikle mükemmeldi ve istediği kişi bendim.

Yerel parkta vahşi yaşam yürüyüşüne çıktım ve ev kedisi olmayı talep eden bir aslan buldum.

"Güzel. O zaman beni içeri al, sevgilim." Beni tekrar masanın üzerine yatırdı ve içime doğru itti.

Nefesim kesiliyor, çünkü uyarılmışlıktan sıırsıklam olmama ve neredeyse parlayacak kadar tahrik olmama rağmen, bir sıkışma var. İçime giremeyecek kadar daralmıştım ve bir an paniğe kapıldım.

Belki de bu imkansızdır.

"Biliyorum, biliyorum acıyor," diye mırıldanıyor yatıştırıcı bir şekilde. "Ama iyi hissettirecek, söz veriyorum." Elbisemi daha da yukarı itiyor ve sırtıma dairesel hareketlerle vuruyor, daha derine bastırırken bile daralma lezzetli bir esnemeye dönüşüyor.

"Ben, ..." Bunu yapamayacağımı söyleyeceğim, ama o uzanıyor ve hatasız bir şekilde klitorisimi buluyor. O beni ovdukça bir şeyler ayarlanıyor, yerine oturuyor. Zevk, meme uçlarımanın masanın üzerinde sertleştiği yere ve aşağıya doğru spiraller çiziyor.

kedi. Ve artık onunla savaşmıyorum. Onu karşılıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Evet, işte benim iyi kızım, Wyn," diye boynumun üzerinden homurdanıyor ve omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Benim için daha fazla aç. Beni yarığının içine alırken nasıl görüldüğünü görmelisin. Çok güzel."

Ve işte o zaman her şey olmaya başlıyor. Ben ona doğru sallanıyordum, o da inliyordu. O büyük, ben de darım ama bu kadar sıcak ve pürüzsüz olacağını tahmin etmemiştim. Daha önce kullandığım soğuk ve kişiliksiz bir oyuncak gibi değıl. Kalçalarını popomda hissettiğimde gidebildiğı kadar derine gittiğini anlıyorum.

Yanılıyorum.

Bir sonraki hamlede, yine daha derine girdi. Yemin ederim onu kaburgalarımın altında hissedebiliyorum.

Onun adı, daha fazlası için bir yalvarış ya da sevgi sözcükleri olabilecek bir şeyler mırıldanıyorum. Beynim evrimsel olarak gerilememiş olsaydı kesinlikle sonuncusu olurdu. Hassas bir bitkiden daha yetkin değılim. En hafif dokunuşunda tetiklenen bir sinekkapan.

Neyin eksik olduğunu bile bilmeden pürüzsüz masayı kavırıyor ve karıştırıyorum, ama rüzgârın savurduğu bir kır çiçeğiyim.

Eli bileğime sıkıca iniyor ve onu yerinde sabitliyor. Sonra diğerini. Ben ne olduğunu anlayamadan beni yakaladı ve bir eliyle iki elimi de tahtaya tutturdu. Sanki çırpınarak harcadığım tüm enerji onun tarafından yeniden yönlendiriliyor ve her tarafımın zonkladığı amıma akıtılıyor. Beni sıkıştırıyor, kollarım havada, diğer eli klitorisimi okşuyor ve siki içimi dolduruyor. Onun dokunuşuyla çevriliyim, kaçamıyorum.

"Çok güzelsin amına koyayım." Neredeyse sonuna kadar çekiyor, sonra tekrar sokuyor. Tekrar, daha hızlı ve zevkten nefes alamıyorum. Tüm vücudum karıncalanıyor. Göğüslerim masaya sıkışmış durumda ve bu yüzden

ve kapana kısılmış olmak bunu daha da ateşli hale getiriyor.

Ben onun kullanacağı biriyim. Doldurmak, sahiplenmek ve üremek onun. İçime giriyor ve bedenimde ya da hayatımda Benedict Crosse'tan başka hiçbir şeye yer yok.

"Sikimin üzerine gel, Wyn." Klitorisimi daha kuvvetli bir şekilde itiyor, ya da başka bir şey, bilmiyorum bile. Sadece harika hissettiriyor. Bunaltıcı. "Her tarafının krema hissetmek istiyorum. İyi kızımı şımartacağım."

İstesem bile dayanamıyorum. O bana daha sert vurdukça ben daha da yükseliyorum, ta ki zirveye ulaşip patlayana kadar.

Amım zonkluyor, sertçe. Sanırım bağıriyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyor. "Mükemmel gidiyorsun. Şimdiye kadar duyduğum en iyi şeysin, geliyorsun ve bir ölüm perisi gibi çılglık atıyorsun. Çok iyi hissediyorsun, sikimin etrafına geliyorsun, sevgilim." Ve sanki bana bir sınavda koçluk yapıyormuş gibi geliyor, ama bu o kadar yoğun bir zevk ki beni parçalara ayırabilir.

Bedenim gevşerken, tekrar farkına varıyorum. Sadece inanılmaz büyüklükte ve sert sikiinin içime girdiğini değil, sadece ucunun giriş yerimde olduğunu, şimdi yavaşça, neredeyse tembelce. Elleri kalçalarımı kazıyor, masasının pürüzsüz ahşabı altımda.

"Aman Tanrım." Beynim bir haftadır sulanmamış dramatik bir ev bitkisi gibi gevşek. Bedenim bir duygu çuvalı, hepsi iyi, hepsi onun.

"Benim en iyi kızım." Ben bana doğru eğiliyor, elini uzatıyor ve ben de yüzüne bakmak için etrafımda dönüyorum.

"Bu..." Söyleyecek söz yok.

"Buna sevindim." Gülümsüyor, vahşi ve tehlikeli, sonra gözleri kısılıyor. "Ama bu yanlış."

BENEDICT

"Yanlış mı? Hayır," diye itiraz ediyor.

"Şşş, şşş, bu kadar yeter." Ondan aniden çekiliyorum.

Kızımdan bir hıçkırık kaçıyor ve ben onu yukarı çekip kollarıma alırken bile bana tutunuyor. Yüz yüze, ilk kez içine girdiğimde olması gerektiği gibi. Onu doğurdum.

Yanlış anlama yok çünkü bu konuda ne kadar samimi olduğumu göremiyor. Onun hakkında.

"Bay Crosse, Ben. Durmayın. Bu doğru," diye mırıldanıyor. "Yemin ederim doğru." Gözleri kocaman ve ağlamak üzere olduğunu düşünüyorum.

"Aptal kız," diye mırıldanıyorum ağızım tekrar onunkine değmeden hemen önce. Sonra öpüşüyoruz, dillerimiz birbirine dolaşıyor ve elleri başımın arkasını kavrayarak beni kendisine bağlıyor. "Seni doldurmadan önce bu sıcak, ıslak amcığını terk edeceğimi sanıyordum." Onu vücudumdan yukarı çekiyorum -o kadar minyon ki- ve masama oturtuyorum. Sonra tekrar onun sıcak, bekleyen yarığına girdim.

girdiğimde bu sefer gerçekten bağırıyor ve ben de kükrüyorum.

"Eğer sen ve ben hatalıysak, asla haklı olmak istemiyorum." Öpüşürken sözcükleri onun ağızına hırıldayarak söylüyorum. "Umurumda değil. Sana sahip olmak için dünyanın her yerindeki tüm yasalara meydan okurum. Bedeli ne olursa olsun, öderim. Her şeyi."

"Evet. Evet."

"Sen benim için yaratılmışsın," diyorum dilimi yanağında gezdirirken.

"Düşündüm ki-"

Sertçe gülüyorum. "Senden vazgeçeceğimi mi sandın? Asla. Artık benimsin, Wyn. Seni istediğim gibi hareket ettireceğim ve becereceğim."

Kulağımın dibinde hissettiğim başını sallamasına eşlik ettiği için onayladığını düşündüğüm bir gıcırta çıkarıyor.

"Ama ilk kez içine boşaldığımda beni görmeni istiyorum sevgilim. Gözlerimin içine bak ve bu bakır amcığı nasıl benim olarak sahiplendiğimi gör. Tekrar boşalmanı izleyeceğim ve seni doğuracağımı söylediğimde yüz ifadeni göreceğim."

Bakışları merak doludur. "İstiyorsun-"

"İçinde hamım. Bu bir kaza değildi." Dizlerinden birinin altından tutup topuğu masanın kenarına gelene kadar yukarı kaldırıyorum. İstedğim gibi onu dışarı çıkarıyor. Başı geriye düşüyor ve inliyor. Onu içime çekiyorum, açıkta kalan boynunu öpüyorum, içine girmeye devam ederken hafifçe ısıyorum.

"Seni döllerimle dolduracağım. Sikimin başını rahmine kadar bastıracağım ve tohumumu oraya ekeceğim." Elimi vücutlarımızın arasına sokuyorum ve karnının alt kısmında, hamile kaldığında artacağı yeri gösteriyorum.

"Evet." Biraz titriyor ve ben buna bayılıyorum.

"İçine bir bebek koymamı mı istiyorsun? Seni yuvarlak ve olgun yapmamı mı istiyorsun?" Ben konuşurken göğsüm daralıyor. Onun için tüm hayallerimi ortaya döküyorum, gizli isteklerimi edepsiz konuşmalarla açığa vuruyorum.

"Doğur beni, yaptığın bu-" Sözümlü kestim, dudaklarım onu susturdu.

Teşekkürler.

Hayır dese durabileceğimi sanmıyorum. Bu kız benim kanımda var. İçine girerken ağzını öpüyorum,

Ne kadar yumuşak ve sıkı olduğunun tadını çıkarıyorum. Kokusu, kadife hissi. O her yönden mükemmel.

"Ben." Kalçalarını eğiyor ve ben daha derine iniyorum.

"Daha fazla."

"Altı ay," diye homurdandım. "Bunu benden altı ay boyunca sakladın. Sahip olduğum amdan. şimdi de talepte bulunuyorsun."

O kadar yakınız ki, topuklarını kalçalarıma geçirirken sırtışıını görmek kadar hissediyorum da. İkimiz de tarihi en gülünç ęekilde yeniden yazdığımı biliyoruz. Ama şu anda tek düşünebildiğim onun benim olduğu ve onu kaybedebileceğim.

Eğer kendi aptal yolumdan ekilseydim, onu aylar önce sahiplenebilirdim ve o asla korku ve ölümle uyanmazdı.

"zgnm, Kingpin. Kendimi daha önce kaırmalıydım." Tırnaklarını sırtımda tıslamama neden olacak kadar sert bir ęekilde gezdiriyor. "Bunun için beni cezalandır."

"Yapacağım." Saçlarını toplayarak, yumuşak kremsi boğazını ortaya çıkarmak için çekiyorum. Onu ısırdım. Sonra sertçe sokuyorum. ığlık atıyor.

İyi olup olmadığını sormuyorum. O iyi ve bu bir ceza. Acının tatlı bir kenarı olması gerekiyordu. Tekrar ve tekrar itiyorum, kendimi serbest bırakmak için onun amını kullanıyorum. Onu en ilkel ęekilde işaretliyorum, çene çizgisine aşk ısırıkları emiyorum ve kalçasının yumuşak kıvrımını parmaklarım morluklar bırakacak kadar acımasızca kavırıyorum. Ama umurumda değil. Hayır. Bu izleri görecek, amcığı acıyacak ve kullanılmış olacak ve bana ait olduğunu bilecek diye seviniyorum.

Bu zevk beni ıldırtıyor. Ona kafayı takmış durumdayım. Bu onun ilk seferi için çok hızlı ve sert, ama yüzündeki her ifadeyi izlemek bana kendimi iyi hissettirmek için onun sıcak ıslak yarığını kullanma izni veriyor.

Ben de öyle yaptım. Onu zorla alıyorum, aletimin hassas ucunu tam içine itiyorum, geçişinin tepesine doğru itiyorum, tekrar tekrar.

"Benim için çok iyi bir kız oluyorsun," diyorum, gözlerinin içine bakarak, cevap olarak inlerken o mavide boğuluyorum. "Böyle alınmak hoşuna gidiyor, değil mi güzel kızım?"

"Hissediyorsun..." İnlemeye başladı.

"Ne?" Talep ediyorum.

"İçimde kocaman. Sen..." Nefesi kesik kesik geliyor.

"et." Onun içinde daha da şişiyorum.

"Vücudumun yepyeni bir parçasını buldum..." Başını sallayarak, düşüncelerini düzgün tutmak için mücadele ediyor. Daha sert itiyorum, devam etmesi için bir teşvik ve ondan istediğim şeye odaklanmadığı için bir ceza. Gerginleşmeye başladığını hissedebiliyorum ve bu hiç hissetmediğim bir coşku.

"Seviyorum..." Beyanatının geri kalanı, başımın arkasını kavrayıp beni kendisine doğru tutarken, amcığı dalgalar halinde sikime kenetlenirken bir zevk çılgılığında kayboluyor. Sikimin üzerine boşalıyor. Kızım, birlikte olduğumuz için nutku tutuldu.

Beynim kısa devre yapıyor. Orgazm, neredeyse söylediği kelimeler ve onun benden boşalmayı sağma hissi tarafından benden çekilerek, uyarıda bulunmadan beni çalıyor.

"Seni dolduracağım," diye .

"Evet, Ben." Bu cümle ikimizin de öpüşme isteğiyle karıştı.

Bir hamle daha yapıyorum ve kendimi olabildiğince derine sokuyorum ve vücudumu sarsan dalgalar halinde içimden fışkırıyor. Birbirimizi kavradığımızda nefesi kesiliyor, ben onun kıcını tutuyorum, o da alnımı onunkine bastırıyor. Gözlerim şaşı ama rahmine doğru boşalırken mavi gözlerini görebiliyorum.

"Hepsini al, sevgilim."

Bir anlaşma gıcirtısı çıkarıyor ve tırnaklarını acıtacak kadar batırıyor. Beni sahiplendiğini hissettiğimde bir dalga daha vuruyor ve tükeniyorum. Boşaldım. Orgazmım azalırken

onu kaldırdım ve ofis koltuğuma geri düştüm, hala onun içindeydim.

Ten tene temasa ihtiyacım var. Bir daha yanımdan ayrılmasına izin verir miyim bilmiyorum. Memnun bir iç çekişle üzerimde rahatlıyor, kucağıma yerleşiyor.

"Beni ışığa doğru açtın. İçimdeki sen, bir ömür boyu gölgede kaldıktan sonra güneş ışığı gibiydin. Seksin, bedenimin sonunda canlandığını hissettireceğini bilmiyordum."

Onu kendime daha da yakın tutarak boğazımdaki sıkışıklığı yutmaya çalışıyorum. Çünkü burada bakire olan o olmasına rağmen, ya da öyleydi, bunun nasıl bir his olduğunu ifade eden de o. Artık yaşıyorum, Anwyn ile birlikteyim.

"Seni seviyorum." Şüphe etmesini asla istemem, bu yüzden savunmasız beyanımı tekrarlıyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki. Sen benim her şeyimsin, Anwyn."

"Sana sahip olacağımı hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor omzuma. "Eski erkek arkadaşımın babasına duyduğum bu karşılıksız aşkı trajik bir şekilde sonsuza dek taşıyacağımı sanıyordum. Daimi üzgün kedi."

Tom'u hatırlayınca yüzüm buruşsa da kahkahadan boğuluyorum. Ama ciddiydim. Anwyn'e sahip olmak ödemem gereken her bedele değer.

"Bay Crosse!" Kapı gürültüyle çalınıyor ve yardımcımın panik içindeki sesi ahşabın içinde yankılanıyor. "Eve girdiğim için özür dilerim, ama size ulaşmam gerekiyordu."

Kızımı hayatımın merkezine yerleştirmek için masayı temizlediğimde süpürülen telefonumu yerde gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"Ne oldu?"

Bağırıyorum. Bir duraklama oldu.

"Oğlunuz kaçırıldı."

George bildiği kadarıyla olanları anlatırken Ben solgun bir yüzle onu dinler. Detaylar yetersizdir. Tom birkaç günlüğüne bir arkadaşıyla kampa gitmiş ve ancak planlandığı gibi dönmeyince George bir şeyler olduğunu anlamış.

Sonra Bratva'dan mesaj geldi. Dakikalar sonra, Ben'i risk altında olduğum konusunda uyaran ihbarın aynısı geldi.

"Kızı getirmek kesinlikle onun kesin sözleri miydi?" Ben tekrar sorar.

George ayık bir şekilde başını sallar.

"Bu bir tuzak." Ben, kafese kapatılmış bir panter gibi ofiste volta atıyor.

"Belli ki," diye onaylıyor George.

"Ne şekilde?" Yan tarafta, Ben'in kısa bir süre önce bekâretimi aldığı masanın yanında garip bir şekilde duruyorum. İkimiz de rekor sürede kıyafetlerimizi giydik.

Birinin ölebileceğini fark etmekten daha iyi bir şey yoktur. Niyetim kelime oyunu değildi. Çoğunlukla.

"Önceliğimin sen olduğunu biliyor. Ama oğlum elinde. İkinizi bir araya getirin, ikinizi de riske atıyor, beni de-

denge." Ben yere kaşlarını çatıyor, sanki yeterince korkutucu olursa fiziksel yapıları ayağa kalkıp emirlerini yerine getirmeleri için dehşete düşürecekmiş gibi.

"Her şey girecek." Yanımdan geçerken elini tutuyorum.

"Senin için, evet." Duruyor ve parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor. "Tehlikede olmayacaksın."

"Burada bırakılmayacağım." Ne olursa olsun, Ben'in yanında olacağım.

"Burada kalıyorsun." Sesi çelik gibiydi.

"Bir, en son sensiz eve geldiğimde kaçırıldım. İki, bana burada kalmamı söylemen düşündüğün gibi . Ve üç, bu oyunda benim de payım var. Müstakbel kocam ve eski erkek arkadaşım önemli bir şey yapıyorsa, orada olacağıma inansan iyi edersin."

Ben elimi tutuyor ve beni aniden kollarının arasına alıyor. Ön kolunu sırtıma bastırıp başımın tepesine bir öpücük kondurduğunda içimi bir sakinlik kaplıyor. Kokusunu içime çekiyorum. Baharatlı ve erkeksi, aynı zamanda misk gibi. Karanlık seks ve ılık çam ormanı esintileri gibi kokuyor.

"Seni tehlikeye atmaya değmez," diye mırıldandı Ben. "Tom'u kendi haline bırakmalıyım."

"Asla olmaz." Her ne kadar göğsüne doğru konuşuyor olsam ve bencil kalbim Ben'in benim için her şeyden, oğlundan bile vazgeçeceğini düşünerek sevinç duysa da, bunu yapmasına izin veremem. "Artık Westminster'dayım."

"Gerçekten mi?" Sesi biraz şaşırmış gibi. "Westminster'ın bir parçası olmayı kabul ediyor musun?"

"Evet," diye ısrar ediyorum.

"Bu iş kan dökülmesiyle sonuçlanacak. Buna hazır mısınız?" Sanırım kontrol ediyor. Bunun benim için vazgeçmesi gereken bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyor.

"Biliyorum. Ben hazırım." Bu tamamen yalan, ben bitkiler ve kitaplar için varım, silahlar ve bıçaklar için değil. Ama Benedict Crosse'un karısı olacağım ve Westminster onun bir parçası. Kral ve tatlı baba figürü, her iki tarafı da seviyorum.

Tom'a ne olursa olsun, adamımın hayatının işinden vazgeçmesine izin vermeyeceğim.

Bana bakıyor, inanamıyor. Dakikalar, günler, çağlar geçiyor. Muhtemelen sadece on saniye. Yavaş, memnun bir gülümseme yüzüne yayılıyor ve gözlerini gümüş rengine boyuyor. "Sanırım Bratva'da bir rejim değişikliğinin zamanı geldi." Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Genelde böyle şeylere karışmam ama bir istisna yapacağım. Yardım etmek ister misin?"

"Evet." Korku içimde zonkluyor ama buradayım. Dünyanın sonuna kadar Bay Crosse'un yanında ve Ben'in kollarında olacağım.

"Güzel." Sadece bu kelimeyi söylemesi bile omurgamdan aşağıya doğru bir zevk sıçramasına neden oluyor. Cebinden telefonunu çıkarıyor ve bir mesaj açıyor. "Bana çalıştığın kafedeki arkadaşının adını hatırlatır mısın?"

"Uh." Orada hiç arkadaşım yok. Benden önce vardiyaya giren kızı saymazsak tabii. Bazen onunla sohbet ediyorum. "Lina?"

"Evet. Teşekkür ." Telefonunu kaldırıyor ve konuşuyor. Sesli mesaj olabilir mi? Ya da konuşmadan mesaja? "Artem, Lina'ya bir iş teklif etmeyi düşünüyorum. Eğer bunu istemiyorsan, beni aramalısın."

Kaşlarımı çatıyorum ve Ben uzanıp başparmağıyla kaşlarımı düzeltiyor. "Arkadaşına bir şey olmayacak, merak etme. Ama geçenlerde bir kızın üzerindeki küçük bir baskının bir erkeği ne kadar etkileyebileceğini fark ettim."

Beni kastediyor. Beni kastediyor. Ona ne olduğunu sormak için ağzımı açtım ama benden önce davrandı.

"Sen zeki bir kızsın. Bratva'nın düşündüğünden çok daha zekisin Anwyn. Benim için çok çalışmaya hazır mısın, sevgilim?"

"Her zaman." Benedict Crosse için her şeyi yaparım.

"O zaman benimle nasıl gelebileceğinize dair bir fikrim var. Westminster Kraliçesi olarak."

Renkler gri geceye karışırken buluşmak için tarafsız bir yer olarak belirlenen depoya varıyoruz. Ben bütün gün beni çalıştırdı. Başlangıçta silaha hiç dokunmamıştım, ama şimdi her parçasını ismen biliyorum, kollarımı nasıl destekleyeceğimi biliyorum ve onu uyluğumdaki kılıftan yüzlerce kez ya da daha fazla aldım.

Tam da Ben'in tahmin ettiği gibi, Bratva fedaisi hepsinin üstünü arar ve Westminster adamlarından biri de aynı şeyi Bratva adamlarına yapar. Herkes silahsız.

Ama Bratva katili bana yaklaştığında, Ben hırlıyor, karanlık ve vahşi.

"Nişanlıma dokunursan, bu yapacağın son şey olur."

O kadar alçak ve sahiplenici ki, gürleyen sözleri boğazımdan amcığıma saf bir özlem gönderiyor.

Yutkunarak geri çekilir.

Ve silah bacağımdaki kılıfında duruyor. Bir sigorta poliçesi, dedi Ben. Bir A planı var ve bana açıklamasına rağmen ben... Şüpheliyim. Sanırım ailem olmadığı için onlara ihanet etmeyi düşünemiyorum.

Bratva delegasyonu beş kişiden oluşuyor. Yukarıda adı geçen serseri ve benim yaşlarımda bir adam birlikte duruyor. Eski erkek arkadaşım Tom, gözleri kocaman ve ağzı bantlı, arkasında bir adam. Ben kadar uzun, siyah saçlı ve sanırım aynı yaşta. Eğer çene hatlarını seviyorsanız, onları kesebilirsiniz.

Sonra Bratva kralı tek başına duruyor. Diğer adamdan biraz daha kısa, özellikleri aynı ama farklı şekilde karıştırılmış. Yemyeşil yaprakları ve kırmızı meyveleri olan iki bitki; biri zehirli, diğeri tatlı.

"Ne istiyorsun Victor?" Benedict yanımdan sordu.

"Oğlun için senin bölgen." Victor parmaklarını, uzun boylu adam tarafından dizlerinin üzerine itilen Tom'a doğru salladı. Başımın üstünde Ben'le göz göze geliyor ve gergin bir an yaşanıyor. Genç Bratva adamı yere bakıyor, görünüşe göre iktidarsız bir şekilde kızgın, gözleri sert.

"Bu mantıksız ve bunu sen de biliyorsun Victor." Ben hiç telaşlanmadı. Sakin. Bu öğleden sonra volta attığını ya da defalarca yanlış yapmama rağmen sabırla üzerimdeki silahın emniyetini nasıl çekeceğimi defalarca gösterdiğini bilemezsiniz.

"Uzlaşmamı mı istiyorsun?" Victor'un güçlü bir Rus aksanı vardır, oysa kardeşininki daha az belirgindir. "Ödün veriyorum. Westminster'ın yarısına karşılık çocuğun yarısı."

Birini ikiye bölmekten zevk alacağını belli eden alaycı bir kahkaha atıyor.

"The Busy Bean kahve dükkanının yarısını tutuyorum. Nişanlım orada çalışıyor, biliyorsun. Orayı yakından takip ediyorum. Güzel bir yer. Ama senin oraya erişimin olmayacak. Sınırları aşmak yok. Kimse için." Ben'in bakışları Bratva ailesinin diğer iki üyesi arasında gidip geliyor.

"Yapma," diyor ikinci adam, gözleri parlayarak.

"Kapa çeneni, Artem. Senin fikrini istersem sorarım."

Oh, bu Artem. Ben, Victor'un kardeşi olduğunu söylemişti.

"Bu kadar kahve dükkânı muhabbeti yeter," diye çıkışıyor Victor ve silahının namlusunu Tom'un kafasının arkasına doğrultuyor. Tom titriyor ve teselli için babasına bakarken gri gözleri korkuyla dolup taşıyor. Benedict'e.

Ben onun yerine bana öncelik verdiği için eski erkek arkadaşımın ölebileceğini fark ettiğimde midem bulanıyor.

Bu, plandan beklediğim gibi gitmiyor. Neden bunun olmasına izin verdi? Tom'un tehlikede olduğuna emin misin?

Bu konuda tam anlamıyla sıfır deneyimim olmasına rağmen durumu değerlendirmeye çalışıyorum. Ben'in bana gösterdiği gibi silahımı çekip Victor'u öldürmeye çalışabilirim. Ama ıskalarsam, Tom kesinlikle ölür. Victor'u vurursam, Tom yere düşmeden onu vurabilecek mi? Hiçbir fikrim yok. Bu benim uzmanlık alanım değil. Bitkiler konusunda çok daha iyiyimdir.

Eğer mafya oturup kimin genetik dizilimde daha hızlı olduğu konusundaki anlaşmazlıklarını çözseydi, Ben için mükemmel bir varlık olurdu. Şu halimle, ben bir yükümlüyüm.

"Baba." Bratva erkeklerinin en genci öne doğru adım atar. "Yapma bunu. Lütfen."

Tom'un gözlerinin acı, umut ve ihanetle genç adama doğru kaydığını görüyorum ve yine de duruyorum.

O eşcinsel ve Ben'in yüzünü çok kolay okuyabiliyorum. Onu şaşırtan Tom'un partner seçimidir, cinsiyetleri değil. Tom'un Bratva ile bir ilişkisi var.

"Kapa çeneni, Sergey." Bratva patronu bakışlarını Tom'dan ayırmıyor. "Crosse. Bu basit bir seçim. Neye değer veriyorsun? Bölgene mi, oğluna mı?"

"Bu o kadar basit değil, değil mi? Operasyonunu yürütme şeklini beğenmiyorum Victor. Benden gözetimim altındaki sayısız kadın ve çocuğun hayatını kendi oğlumunkine tercih etmemi istiyorsun." Ben sakın, hatta vurdumduymaz ama Tom'un omuzları titrerken bile içindeki savaşı görebiliyorum.

Tom zoraki bir konuşma girişiminde bulunuyor ve Artem dramatik bir şekilde iç çekerek Tom'a doğru ilerliyor ve beni irkilten bir sesle ağzındaki bandı acımasızca koparıyor.

Artem geri adım atarken Victor'un eli titremiyor.

"Seni seviyorum," diye ağzından çıkarır Tom.

"Baba."

"Ben de seni seviyorum." Ben'in çenesi sıkıştı. Pes etmemek için her şeyini ortaya koyuyor.

"Ve Sergey," diye sessizce ekledi Tom. "Ben de seni sevdim." Şimdiden kendisinden geçmiş zamanda bahsediyor, ölümüne boyun eğdi.

"Tom..." Sergey nefes alıyor, yüzü kederle kaplanmış bir halde tekrar öne doğru adım atıyor.

"Seni aptal p-" Victor oğluna dönerek başlar. "Baba, sakın-" Tom yukarı bakıyor.

Bir el silah patlar ve Victor yere yığılır.

Şakağındaki bir delikten kan damlıyor.

Odanın diğer tarafında, Victor'un fedaisi, Artem'e odaklanmışken parıldayan bir bıçakla Ben'e doğru adım atar.

Öfke anlık, kırmızı sıcak ve öfkeli. Yaşanan onca şeyden sonra, kimse Benedict Crosse'u benden alamayacak. Elbisemi kaptığım gibi silahımı çekiyorum ve adamın göğsüne doğru ateş ediyorum, nişangâhı ona doğrulttuğum anda tetiği çekiyorum. En büyük hedef.

Gürültü fark edilmiyor bile. Tek düşünebildiğim, Ben.

Adam sendeliyor, kolları düşüyor. Sonra Sergey serseriye doğru koşarak bıçağı ondan kapıyor ve ben bu sefer o kadar hızlı olamıyorum, elime bakıyorum. O el bir adamı vurdu. Sergey tereddüt etmedi. Bıçak elinde, Tom'un yanında dizlerinin üzerine çöküyor, tam o sırada Ben, George ve beni durduruyor, iki elini de iki yöne uzatıyor.

Sergey Tom'un bileklerindeki bağları kesiyor ve Tom öne doğru yığılıyor, Sergey onu kollarıyla yakalıyor. Tom'un ağzı sevgilisinininkini buluyor, yüzünü boynuna gömmeden önce onu benimle hiç yapmadığı şekilde öpüyor.

Hepimiz Sergey'in Tom'u rahatlatmasını izlerken bir sessizlik oluyor.

"Teşekkür ," diyor Ben usulca, gözleri benimkilerle buluşuyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor. "Sana da." Artem'e başıyla selam veriyor.

Silah elimden kaydı. Az önce bir adamı vurdum. Yerde kanlar içinde yatan serseriye baktım. Gözleri açıldı ama cam gibiydi. Cansız. Bakışlarım Ben'e geri dönüyor. Kendimi kötü hissetmeliyim ama pişmanlığa yer yok. Onun ölmesini ve Ben'in güvende olmasını binlerce kez tercih ederdim.

Artem silahını cebine koyarak, "Sanırım bu iş burada biter," diyor.

Şimdi anlıyorum. Ben, orada bulunan tek silahlı kişinin ben olmayacağımı söylerken bunu kastediyordu. George, Artem'in üstünü ararken silahlarından birini kasten almamıştı. Ben, Lina'yı en hafif ifadelerle tehdit etti ve Artem, Lina'nın Westminster bölgesinde ama kendisine yasak olan bir yerde bulunmasını istemediği için kardeşini öldürdü. Ben'in anlattığına göre Victor bunu hak etmişti ama yine de. Artem kasvetli bir seçim yaptı.

"Mayfair Bratva'yı devralacağım. Umarım birbirimizle kibarca anlaşabiliriz, Bay Crosse. Yeğenimin oğlunuzla yatmasından memnunmuşum gibi davranamam."

Ben gözlerini devirir. "Bu neredeyse Shakespeare'vari bir şeydi. Bir daha böyle olayların yaşanmaması için bir şeyler yapmamızı öneriyorum. Belki bir Londra Mafya Birliği. Davetiyeleri gönderteceğim."

Artem ölü kardeşine tiksintiyle bakıyor. "Faaliyetlerimizin güvenliğini tehlikeye atmadan birlikte olabildikleri sürece, hiçbir itirazım yok."

"Şu operasyonlar hakkında." Ben bunu, onu korkunç bir mafya patronu, beni de öğrenci kız arkadaşı yapan bir tür sang-froid ile karşıladı. "Sevmiyorum-"

"Ben de öyle." Bratva'nın yeni patronu başını sallıyor. "İşleri kardeşimden farklı yönettiğimi göreceksiniz."

"O cesedi almak ister misin, yoksa adamlarımın ondan kurtulmasını sağlayayım mı?" Ben, Victor'un cesedine göz ucuyla bile bakmaz.

"Onu ben alırım. Sizi rahatsız etmek istemem. Ama..." Artem vurduğum adama gizlemediği bir küçümsemeyle bakıyor.

Faturayı kimin ödeyeceğini tartışıyor gibiler. Çok nazik.

"Hiç de değil," diye yanıtlıyor Ben. "O pisliği ben hallederim."

"Çok naziksin." Artem dişlerini emer. Victor ufak tefek bir adam değil ama Artem yorgun bir şekilde iç geçiriyor, diz çöküyor ve ölü kardeşini omzuna alıyor. "Teşekkür ederim. Bana bir iş kurtardı. Gel, Sergey. Kahretsin, bir kahveye ihtiyacım var," diye mırıldanır ve gider.

"Teşekkür ," Ben. "İhbar için."

En genç Bratva'yla konuştuğunu anlamam bir anımı aldı. Sergey.

Ohhh. Tom'un erkek arkadaşı Ben'i kaçırılacağım konusunda uyarmış. Sanırım bu başarısız olduğunda, babasının onun yerine Tom'u alacağını bilmiyordu.

Sergey yutkunur ve başını sallar. "Sorun değil." Bakışlarını Tom'a çeviriyor ve gözlerindeki hayranlığı görüyorum.

"Sana mesaj atarım," diye kekeliyor Sergey ve hızla uzaklaşıyor.

Sadece kaldık.

"Baba." Tom kıpırdamıyor ve yüzünde, kafasına silah dayandığı zamanki düpedüz korkudan farklı, yeni bir temkinlilik var.

"George, sen..." Ben yerdeki ölü adama el sallıyor.

George göz kırpmıyor. "Anladım, patron."

"Gel." Ben bir kolunu belime doluyor ve beni depodan dışarı çekiyor, Tom da onu takip ediyor. Limuzine güvenli bir şekilde bindiğimizde Tom, Ben ve benim aramıza bakıyor. Saklanmıyoruz. Ben'in eli omzumda, beni nazikçe okşuyor. Koltuklara yerleşir yerleşmez başımı öpüyor, ben Ben'in yanına, Tom da karşısına.

Tom bu rahat samimiyetin tadını çıkarırken gerginlik kemiklerimi sızlatıyor.

"Yani... Siz ikiniz." Kaşlarını çatıyor.

"Evet," diye yanıtıyor Ben, oğlunun bir şey söylemesine meydan okurcasına çenesini yukarı .

"Ama... Anwyn?" Tom'un dudakları hoşnutsuz bir çizgiye dönüşür. "Eski kız arkadaşım mı? O sadece... O benim yaşımda."

"Cinsel açıdan olgun bir yetişkin o zaman," diye .

Ben tek kaşını kaldırır, yüzünde bir eğlence pırıltısı belirir. "Kalp kimi isterse onu ister, Tom. Aşkın yaşla, milliyetle ya da... cinsiyetle ilgisi yoktur."

Tom bunu sindirir. "Biliyordun."

"Seni uzun zamandır tanıyorum," diye yanıtıyor Ben.

"Doğru, ama Anwyn." Tom beni yuvarlıyor.

"Benim babam mı?

Yapamaz mıydınız-"

"Onunla bu şekilde konuşamazsın," diye tersliyor Ben. "Ve eğer uygunsuz ortak seçimlerinden bahsediyorsak, on yıldır Westminster'ı devirmeye çalışan mafyanın oğluyla başlayabiliriz."

Tom küfrediyor ve sinirli bir hareketle iki elini saçlarında gezdiriyor, ben de Ben gibi gülmek zorunda kalıyorum. "Onunla birlikte olmamı yasaklayacak mısın?"

Ben kızgınlık ve eğlence karışımı bir nefes çekiyor. "Hayır ama bunu Anwyn'i üvey annen olarak kabul etmen için kullanabilirim."

"Hayır!" Tom dehşete düşmüş görünüyordu. "Öyle olmayacak," diye araya giriyorum.

"Yine de bazı üvey kardeşlerin olacak," diye ekliyor Ben tembelce. Bundan keyif alıyor ve ben ona bir bakış atıyorum. Bana pişmanlık duymayan bir göz kırpmıyor, ağzıyla "seni doğurdum" diyor ve ben kızarıyorum.

Tom yüzünü buruşturur. "Peki. Sergey'le birlikte olabileceksem, tamam. Bunun nasıl olduğunu asla duymak istemiyorum. Asla."

Ben ve ben birbirimize sırtttık. "Anlaştık."

EPILOGUE

BENEDICT

10 YIL SONRA

Hâlâ Cumartesi günlerini iple çekiyorum. Özellikle de bunun gibi çiseleyen kış günlerinde, hafta içi öğleden sonraları, yönetmem gereken uzun bir dizi küçük mafya kavgası ve ardından karar vermem gereken bir rapor var. Westminster her zamankinden daha zengin ve güçlü, ancak her zaman dikkatli olmam ve etrafı kolaçan etmem için nedenler var. Neyse ki Bratva ile olan anlaşmazlıklar geçmişte kaldı. Ama hala günlerimin büyük bir kısmı çalışmamı gerektiriyor. Cumartesi günlerini iple çekiyorum çünkü Crosse ailesi tüm günü birlikte geçiriyor.

Henry, en büyük oğlumuz, şimdi dokuz yaşında. Ciddi ve çalışkan, Wyn onun tıpkı benim gibi olduğunu söylüyor. Ama gülümsemesi onunkinin aynısı. Bir de Molly var, yedi yaşında, gözyaşı döken kızımız. Wyn ve ben onun kadar yaramazlık yapmayı seven bir kızı nasıl yarattık, bilmiyorum. İki yıl önce onu Wyn'in kır evinin çatısında otururken buldum, istediğiniz kadar sakin. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Elizabeth dört yaşında ve annesi kadar tatlı ve komik.

Tom ve kocası Sergey bile genellikle Cumartesi günleri öğle yemeğine gelmeyi başarıyor. Wyn hamile kaldığında Tom biraz korkmuştu, ancak Sergey - ikisinden mantıklı olanı - bebekleri hemen benimsedi ve bir tür vekil kardeş haline geldi. Sanırım hevesi Tom'u da peşinden sürükledi ve Sergey geçen ay Henry ile yerde tren oynarken Tom'un kendi ailelerini kurma fikrini ortaya attığını duydum.

Kısa bir süre öncesine kadar hayatım boyunca ne kadar çok iş yaptığım neredeyse gülünç. Ve hala yapacak çok şey var. Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söylüyorum, çünkü Anwyn'in üniversite profesörü olarak işi zorlu ve çocukların okula gitmesi gerekiyor. Westminster'ın tüm sorumluluklarını üstümden atabilsem bile, tüm zamanımı karım ve çocuklarımla geçirmek için çocuklarımızı evde eğitmek ve Anwyn'i eğlendirmenin yollarını bulmak zorunda kalacağım...

Aslında kulağa korkunç gelmiyor.

Henüz değil. Çocuklarımı seviyorum ve benim sağlayabileceğimden daha iyi bir eğitimi hak ediyorlar. Dikkatimi tekrar rapora veriyorum, gözüm ofisimdeki dün orada olmadığından emin olduğum bir bitkiye takılıyor? Artık çok fazla çiçeğim var ve Wyn hepsiyle ilgileniyor, sinsice yenilerini ekliyor ya da çiçeklenmesini bitirenleri değiştiriyor.

Kapı yavaşça açılmadan önce bir tıkırtı duyulur ve Henry köşeden bakar. "Baba?"

"İçeri gel," diye onu rahatlatıyorum ve bilgisayarımın ekranını kapatıyorum. Mafyanın içinde doğmuş olabilir ama bu çok gençken çok şey göreceği anlamına gelmez. Ben ailemi işimin daha cesur yönlerinden korurum. "Bir sandalye getir."

Gülümsüyor ve parlak mavi gözleri tıpkı annesininki gibi parlıyor. Kalbim biraz eriyor. Kahretsin ama ben çocuklarım için bir aptalım.

"Ne oldu?" Masada benimkinin yanına koyduğu sandalyeye çökerken soruyorum. Elinde bir alıştırma kitabı olduğunu fark ediyorum.

"Fen ödevi." Şaşkınlıkla kaşımı kaldırarak bile kalmadan ekliyor: "Biliyorum annem

Ama bizi okuldan aldıgında çok yorgun görünüyordu. Onu rahatsız etmek istemiyorum."

Gülümsememi gizliyorum. Yorgunsun, ha? Ben de aynısını fark ettim ve bunu ayın bu zamanına bağladım ama Henry de fark ettiyse... Belki de bu akşam karıma bir soru sormalıyım. Onunla ilgilenmek için en sevdiğim fırsatlardan biri olabilir.

"Bu kadar düşünceli olduğun için seninle gurur duyuyorum Henry. Doğru olanı yaptın." Oğlum arka arkaya beş kurşun atabilir, ama hangi mesleği seçerse seçsin onu zirveye taşıyacak olan duygusal zekasıdır. Mafya olmayacağından şüpheleniyorum. Molly'nin benden daha fazla kana susamış ve risk alan biri olacağına ve on altı yaşına geldiğinde benim yardımcım olacağına ve ben emekli olduğumda Westminster'ı yöneteceğine beş kuruşum var, ancak Wyn ortanca çocuğumuzun sirke gideceğine ikna olmuş durumda.

"Biliyorum, bilimde annem kadar iyi değilsin, ama belki bunu çözmeme yardım edebilirsin diye düşündüm." İçinde ödevin basılı olduğu bir kâğıt bulunan alıştırma kitabını uzatıyor.

Alırken homurdanıyorum. Çocuklar. Gururlarını kurtarmak için asla geri çekilmeyecekler, değil mi? Kendimi kimyada (bomba yapma kısmı neyse) ve fizikte (mermi yörüngesi uzmanlık alanıdır) beceriksiz olmadığımı ve annesinin biyolojide (ağaçlar ve evet, bebek yapma konusunda uzmandır) çok iyi olduğunu belirtmekten alıkoyuyorum. Bunun yerine "Tabii, göster bana." dedim.

Bir saatten fazla birlikte çalışıyoruz. Ödevi okuduktan ve ona anlayacağı şekilde açıkladıktan sonra, ben tabletten raporu okurken masamda yanımda oturarak soruları kendi başına yapıyor. Meraklı gözlerinden uzakta.

Odaya yayılan yağda kızartılmış soğan ve sarımsak kokusu birbirimize bakmamıza neden oluyor. Wyn ve ben işle uğraşırken herkesin yemek yemesini sağlayan hizmetçimiz Janet için Tanrı'ya şükürler olsun. Ya da birbirimizin -bu da bir şey

Bu on yıl önce Henry'ye hamile kalındığında olduğu gibi şimdi de sık sık oluyor.

Henry'ye "Akşam yemeği," dedim. "Git ve masayı hazırla lütfen, Janet'in servis konusunda yardıma ihtiyacı olup olmadığına bak ve kızlarla birlikte bir dakika içinde orada olacağımı söyle."

Henry hevesle başını sallıyor, bir görev ve sorumluluk almaktan her zaman mutlu olmuştur ve koşarak uzaklaşıyor. Önce Molly'yi bulmaya gidiyorum. Wyn'in bazen onunla oynadığı bir bilgisayar oyunu oynuyor. Zelda gibi bir şey sanırım.

"Selam baba." Ekrandaki sarışın çocuğa-elf? - odaklandığı yerden başını kaldırıp bakmıyor. O bir bulmacayı çözmeye çalışırken bir dakika bekliyorum, kızımı izlemek için kanepesinin arkasına yaslanıyorum. Odasında bir kanepemi mi? İçimden başımı sallıyorum. Gerçekten de hoşgörülü ebeveynleriz.

Yine başarısız olunca hayal kırıklığıyla homurdanıyor.

Suratını asıp kumandayı minderin üzerine fırlattığında saçlarını karıştırıyorum.

"Kendine sakla ve gelip yemek ye."

"Baba!" diye sızlanıyor.

"Molly!" Ben de onu taklit ediyorum. "Biraz beyin gıdasıyla daha iyi anlayacaksın."

pufluyor ve beni takip ediyor. O yemek odasına doğru giderken, ben de karımı ve en küçük çocuğumu bulacağımdan şüphelendiğim salona doğru ilerliyorum.

Ben uyuyorum. Ormana benzeyen salonumuzda Elizabeth çizgi film izliyor, yumuşak kanepeye yaslanmış olan Wyn'e doğru kıvrılmış uyuyor. Kucağında çalışma kâğıtları var ve sarı saçları omuzlarına dökülmüş. Üzerinde şirin bir örgü kazak ve kot pantolon var ve o kadar sevimli ve iyi görünüyor ki onu kucağıma almak, soymak ve tatlı elmalı turta gibi mideye indirmek istiyorum.

Ben yaklaşırken Elizabeth'in gözleri parlıyor, kocaman bir gülümsemeyle kollarını uzatıyor, kucağa alınmayı bekliyor.

Başımı salladım. "Önce annem."

"Ben?" Alnından öptüğümde Wyn kıpırdanıyor ama gözlerini açmakta zorlanıyor.

"Sanırım bana söylemek isteyeceğin bir şey var, değil mi?" Yanağını okşarken ona takılıyorum. " değil. Sen burada kal. Birazdan sana yemek getireceğim."

"Mmm, 'anks," diye mırıldanıyor ve minderlere daha da gömülüyor. Hamileliğinin ilk kısmı her zaman yorucudur. Dinlenmeye ihtiyacı var ve benim her şeyle ilgileneceğimi biliyor. Uyuması gerekiyorsa kalkmasına gerek yok.

Elizabeth'i kollarıma alıyorum. Çocuklarla yemek yiyeceğim ve daha sonra gelip karımı uyandıracağım. Ve eğer şüphelendiğim gibi yine hamileyse, onu rahat ettirmek için ideal bir yolum var.

Onu sıcak ve mutlu tutacak bir fikrim var.

O akşam Ben'in Anwyn için ne yaptığını görmek ister misiniz?
(Çok seksi!) [Özel genişletilmiş sonsözü doğrudan gelen kutunuza alın.](#)

Yasak aşk başka bir yaş farkı romantizmi mi
arıyorsunuz? [Eager Housewife](#)'a göz atın.

Hey, gerçekten tatlı bir şey yapabilir misin? Mafya
Tarafından Sahiplenilen'i beğendiyseniz, bir sonraki sayfaya
tıklayın ve bir puan verin. Yazarlara gerçekten yardımcı
oluyor! Teşekkürler!

THANKS

Okuduğunuz için teŖekkür ederim, umarım .

Biraz daha Dek Mutlu okumak ister misiniz? [Özel sonsözleri ve ücretsiz hikayeleri almak için tıklayın!](#) veya EvieRoseAuthor.com adresine gidin

Eğer vaktiniz varsa, kitaplar hakkında konuşmayı sevdiğiniz her yerde bir yorum yazarsanız çok memnun olurum. Yorumlar, ne kadar kısa olursa olsun, okuyucuların sevecekleri hikayeleri bulmalarına yardımcı olur.

Haberleri ilk önce almayı seviyor musunuz? Beni tercih ettiğiniz sosyal medya platformunda takip edin

- Okurlarla sohbet etmeyi seviyorum ve siz de en son dedikoduları öğreniyorsunuz.

Eğer haber bülteni çok fazla bağlılık gerektiriyorsa, beni [BookBub](#)'da takip etmenizi öneririm, orada sadece yeni yayın bildirimleri ve fırsatlar alacaksınız.

INSTALOVE BY EVIE ROSE

Stalker Stalker'ım

Tarafından

ŞımartıldıKingpins

Göz göze geldiğimiz andan itibaren, ben onun şanslı kızıyım... Ama ödemem gereken bir bedel var

Düşmanı tarafından sahiplenildi

Yaşlı, güzel ve sert bir adam olan acımasız yeni kralın ateşkes için böyle bir bedel ödemesini beklemiyordum: anlaşmalı bir evlilik.

Kamuoyundaki İddiası

İlk seferim kardeşimin en iyi arkadaşına satıldı.

Mafia Patronu Kingpin'in

Bebeğinden Hamile

Kingpin'den yardım istedim. O da evlilik teklif etti.

Bebek Teklifi

Patronum beni internetten "sihirli meyve suyu" alırken yakaladı... Ve şimdi de bebeğimin babası olmak istiyor!

Huysuz Patronlar

Daha Yaşlı Daha Sıcak Daha Huysuz

Milyarder patronum, çalışmam gerekirken beni kitap okurken yakalıyor. Peki ya cezası?

Uzun, Esmer ve Huysuz

Patronum beni bardan almaya geldiğinde, sarhoş olduğum ve sahte erkek arkadaşımı tıpkı onun gibi tarif ettiğim için çıldırmasını bekliyorum. Ama o evlilik talep ediyor...

Londra Mafia Patronları

Mafia Patronu Tarafından

Yakalandı

Masum bir kaçak olabilirim ama mafya babası tarafından öldürülen arkadaşımın intikamını almak için onun cenazesindeyim: King.

Kingpin tarafından alındı

Uzun boylu, esmer, yaşlı ve tehlikeli. Onu istememeliydim.

Mafia Kralı tarafından çalındı

Bunca zamandır beni izlediğini bilmiyordum.
Kaçmak için bir planım vardı. O gelene kadar düğün provamda her şey mükemmel gidiyordu.

Kingpin tarafından yakalandı

Kingpin, kaçmaya çalışarak sabrını sinamamam gerektiğine dair bir uyarı homurdanıyor.

Onun küçük esiri olarak kalmamın imkanı yok.

Mafya tarafından sahiplenildi

Eski erkek arkadaşımın babasına aşığım: benim iki katım yaşında tehlikeli ve güçlü bir mafya babası.

Bratva tarafından kaçırıldı

Kahve dükkanına gelen bu adama dayanılmaz bir aşk besliyorum. Her gün. Yaşlı, güzel, mükemmel giyimli. Rus aksanı ve gümüş gözleri var.

Mafia Patronu Tarafından Kaçırıldı

Sevgilim bıçak çekince kendimi banyoya kilitledim. Sonra uzun boylu, karanlık bir kurtarıcı kapıdan içeri girdi... ve beni kaçırdı.

Bratva tarafından tutuldu

"Sana kim zarar verdi?"

Ne olduğunu anlamadan, muhteşem komşum beni kollarına aldı ve çatı katına götürdü. Ve gitmeme izin vermiyor.

İğrenç İskoç Kingpins Yasak İtiraz

O daha yaşlı ve zengin, ve ben eski sevgilime yalvarırken gençlik aşkım yeniden su yüzüne çıkıyor.
mafyanın ayarladığı evlilikten kaçmama yardım etmesi için. Bana kovmak istediği bir baştan çıkarıcıymışım gibi bakıyor ama İskoç şatosunda karda mahsur kaldık.

Tutsak Arzular

Onu öldürmek için gönderildim ama beni yakaladı ve onun merhametine kaldım.
Ona yalvarırsam gitmeme izin vereceğini söylüyor.

Hevesli Ev Kadını

En iyi arkadaşının babası ücretsiz kullanabileceği bir ev kadını için ilan vermiştir ve o da mükemmel bir adaydır.

CONTEMPORARY ROMANCE BY EVIE ROSE WRITING AS EVE PENDLE

Wildbrook'un Sırları [Her](#)

[Nemesis saat 17:00'ye](#)

[kadar](#)

Adam huysuz, kadın gün ışığı. İşyeri rakipleri birlikte karda mahsur kalmak üzere. Ve sadece bir yatak var.

[Gece Yarısına Kadar Sahte](#)

[Randevusu](#) Adam seksi. Zengin. Otoriter. Ve huysuz. Kız nazik, kapana kısılmış ve yakında beş parasız kalacak.

[Huysuz Komşusu Cadılar Bayramına Kadar](#)

Çok güzel ama huysuz.

Dikkat çekici, neşeli ve başı büyük belada.

[Noel'e kadar patronu](#)

Ona katlanamaz ama teklifi çok caziptir. Adam çok fazla sırrı olan alaycı bir milyarderdir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.